

Duhovno življenje

BUENOS AIRES LETO 74

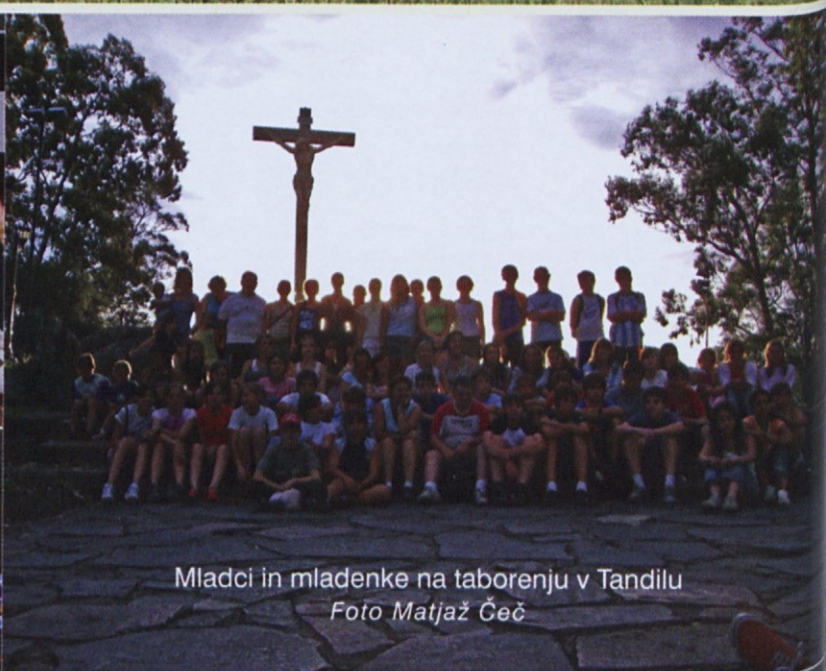

4

MAJ 2007

Udeleženci letošnjih mladinskih duhovnih vaj — Foto Pavel Grohar

Mladci in mladenke na taborenju v Tandilu
Foto Matjaž Čeč

Marija nas poučuje in vabi k molitvi rožnega venca

LOJZE KUKOVICA

Pri vseh prikazovanjih zadnjih časov je Marija prišla vedno z rožnim vencem v roki in je prosila vidce, naj ga pogosto molijo in tudi drugim to molitev priporočajo. Tako je postala ta molitev brez dvoma najbolj razširjena molitev Mariji na čast. Marija je posebej priporočila to molitev tudi članom tim. Duhovniškega Marijanskega Gibanja, ki je nastalo maja leta 1972. Tedaj je italijanski duhovnik Stefano Gobbi poromal v Fatimo, da bi posebej molil za nekatere duhovnike, ki so bili na tem, da zapustijo duhovništvo. Neznana notranja moč ga je spodbodla, naj zaupa v Marijino ljubezen, Marija da ga bo uporabila, da bo po njem zbrala vse tiste duhovnike, ki bodo sprejeli povabilo k posvetitvi njenemu brezmadežnemu Srcu in k vodenju vernikov v varno zavetje njenega materinskega Srca. Tako je nastalo izredno močno Duhovniško Marijansko Gibanje, ki se je nekaj let pozneje razširilo v splošno Marijansko Gibanje, dostopno tudi laikom, ki je danes razširjeno po skoro vseh deželah sveta. Marija vodi to Gibanje, p. Gobbi je samo zvesto orodje v njenih rokah. Gibanje se je ves čas širilo s knjigo *Duhovnikom, Marijinim ljubljanim sinovom*. Marija je po 'notranjih sporočilih', ki jih je dajala skozi leta p. Gobbiju in ki so zapisana v že omenjeni knjigi, vodila sebi posvečene duhovnike in laike po poti življenja. To se ni godilo po kakšnih Marijinih prikazovanjih p. Gobbiju, ampak po tim. notranjih mislih, ki so se

mu porajale v duši, o katerih je bil in je še prepričan, da mu jih v neki meri skrivnostno navdihuje (ne narekuje) Marija. Iz te knjige črpajo člani tega gibanja – ki jih je na tisoče in tisoče – hrano za svoje duhovno življenje. Prav iz te knjige bom danes povzel nekaj misli iz poglavja, ki nosi naslov: **Rožni venec vas vodi k miru.**

»Danes vam hočem razkriti prevare, s katerimi vas hoče varati moj in vaš nasprotnik, hudobni duh. Prva obstaja v tem, da širi mnenje, kot da je osvojil že ves svet. Gre za osvojitev tistega dela človeštva, ki se je uprl proti Bogu. Hudobni duh hoče danes napraviti vtis, da ni mogoče ničesar več storiti, da se ne da nič več spremeniti, da je zatorej brez koristi vsak napor, da bi skušali človeštvo privedi nazaj na pot k Bogu.

Vaša nebeška Mati vam pa zagotavlja, da so tudi ti ljudje dragocen del božjega ljudstva, ki ga je Jezus osvojil za ceno svoje krvi. Tudi danes je Bog edini zmagovalec, ki ljubi vse ubogo bolno človeštvo, ki mu

je bilo iztrgano. Pripravlja trenutke, ko ga bo z največjim čudežem svoje usmiljene ljubezni povedel nazaj k sebi, da bo končno tudi ono moglo živeti v novi dobi miru, ljubezni, svetosti in veselja.

Druga prevara obstaja v tem, da je spraval v velike težave Cerkev, ker jo je do temeljev pretresel z vetrom oporekanja, razdora, nezvestobe in odpada. Mnogi izgubljajo pogum, ko vidijo, kako številni so danes pastirji, ki se pusté prevarati njegovemu pretkanemu delovanju. Sredstvo, ki ga

Nameni Apostolata molitve

ZA MAJ

morate uporabljati v boju zoper to prevaro, je vaša posvetitev mojemu brezmadežnemu Srcu. Cerkev, četudi se danes kaže kot razdeljena, zatemenjena in poražena, je Jezus izročil ljubečemu varstvu vaše nebeške Matere. Hoče ji pomagati, jo tolažiti in ozdraviti z vami, ki ste posvečeni mojemu brezmadežnemu Srcu in ki ste učljivo orodje moje materinske volje. Po vas vlivam balzam na njene boleče rane, jo krepčam v urah njenega bridkega trpljenja in pripravljam trenutke njene največje prenove.

Tretja prevara in zalezovanje hudobnega duha se godi po javnih občilih, po katerih mu je uspelo razširiti povsod svoja hudobna dela uničevanja in smrti. Tako se v svetu množijo razdori, širi in povišuje se nečistost, pokvarjenost in sovraštvo ter nasilje. Zateči se morate k mogočnemu orožju molitve, s katerim boste premagali vse to zlo, ki skuša utopiti človeštvo. Nova doba more priti k vam le kot dar Božji, za katerega je potrebno prositi z neprestano zaupno molitvijo. Molite z menoj. Vsa Cerkev mora znova vstopiti v binkoštno dvorano mojega brezmadežnega Srca, da z menoj prosi za novo in posebno izlitje Svetega Duha na to, na videz izgubljeno človeštvo.

In končno vam znova priporočam molitev sv. rožnega venca. S to molitvijo lahko izprosimo od Gospoda veliko milost spreobrnjenja src, vrnitve človeštva k Bogu po poti kesanja in ljubezni, božje milosti in svetosti. Zatorej nikoli več ne recite: 'Vedno in povsod ostaja vse, kot je bilo prej. Nikoli se nič ne spremeni!' To ni res, moji otroci. Vsak dan bije v tihoti in skritosti nebeška Mati boj zoper nasprotnika ter deluje z izrednimi znamenji, da bo spremenila srce sveta.

SPLOŠNI: *Da bi bil vsak kristjan po Marijinem zgledu vedno pozoren na Gospodova znamenja v svojem življenju in bi se pustil voditi Božji besedi.*

Najodličnejša med svetniki je Marija, Gospodova mati in ogledalo vse svetosti. V Lukovem evangeliju jo vidimo v ljubečem služenju sorodnici Elizabeti, pri kateri ostane »nekako tri mesece«. »Moja duša poveličuje Gospoda« (Lk 1,46), pravi pri tem obisku in s tem izraža celotni program svojega življenja: ne postavljati sebe v središče, marveč ustvarjati prostor za Boga. Njega srečuje tako v molitvi kakor tudi v služenju bližnjemu: samo tako svet postaja dober. Marija je velika prav zaradi tega, ker noče poveličevati sebe, marveč poveličuje Boga. Ponižna je: noče biti nič drugega kakor Gospodova služabnica. Marija ve, da k zveličanju sveta prispeva samo

s tem, da noče izpolnjevati svojega načrta, marveč se povsem daje na voljo Božjemu delovanju. Marija je žena upanja: samo zato, ker veruje Božjim obljubam in pričakuje Izraelovo zveličanje, more priti angel k njej in jo poklicati za odločilno služenje pri teh obljubah. Marija je žena vere: »Blagor ti, ki si verovala,« ji pravi Elizabeta. Marija govori in misli z Božjo besedo; Božja beseda postane njena beseda in njena beseda izhaja od Božje besede. Tako je tudi vidno, da so njene misli v harmoniji z Božjimi mislimi, da je njeno hotenje v soglasju z Božjo voljo. In končno: Marija je ljubeča žena. Kako bi moglo biti drugače? Kot verujoča v veri misli z Božjimi mislimi, hoče z Božjo voljo, zato more biti ljubeča.

Marija je v resnici postala mati vseh verujočih. K njeni materinski dobroti kakor k njeni deviški čistosti in lepoti prihajajo ljudje vseh časov in vseh koncev sveta v svojih stiskah in svojih upih, v svojem veselju in trpljenju, v svoji osamljenosti in v občestvu. Marija, Devica in Mati, nam kaže, kaj je ljubezen in kje ima svoj izvor, svojo vedno obnavljajočo moč. Njej izročamo Cerkev in njeno poslanstvo v služenju ljubezni.

Benedikt XVI., Iz enciklike Deus Caritas Est 25. december 2005.

MISIJSKI: *Da v misijskih deželah ne bi manjkalo dobrih in razsvetljenih vzgojiteljev v semeniških in ustanovah posvečenega življenja.*

V mesecu maju lansko leto so bili pri papežu Benediktu XVI. afriški škofje iz Ruande. Iz države torej, ki jo je do dna pretresla bratomorna vojna in revolucija leta 1994.

Papež se je v svojem nagovoru ozrl na žalostna leta, ko so v Ruandi in Burundiju divjali vojaki zdaj ene, zdaj druge strani. Kako naj škofje pomagajo razdeljenemu ljudstvu, ki seveda še vedno trpi zaradi posledic sovraštva in krivic? Predvsem s potrpežljivo vzgojo tistih, ki vodijo občestva, naj bodo to duhovniki, profesorji, učitelji, kateheti ali drugi animatorji, ki so nosilci evangelija in krščanskih vrednot. Nadvse so potrebni dobri in razsvetljeni voditelji, ki so zavzeti za solidarnost, pravičnost in mir. Le takšni vzgojitelji prinašajo binkošni duh v krščanska občestva.

V misijonskih krajih se verniki zbirajo v tako imenovanih malih krščanskih občestvih. Nekateri jih imenujejo tudi bazična ali temeljna krščanska občestva. Pod vodstvom animatorjev se zbirajo po vaseh, po mestnih četrtih, po oddaljenih zaselkih. Najprej preberejo odlomek Sv. pisma, ob njem pa razmišljajo o svojem vsakdanjem življenju. Seveda pri tem veliko pojejo in molijo.

Tudi mi molimo za te voditelje in vzgojitelje v mladih krščanskih občestvih v Afriki in Aziji. Naj jih razsvetljuje Sveti Duh, naj moli z njimi tudi Marija, ki je Mati Cerkve.

p. Jože Kokalj

SLOVENSKI: Da bi starši in kateheti složno sodelovali pri pripravi otrok na prvo obhajilo in birmo.

Marsikateri starši pošljejo otroke k verouku, da bi dobili stik z versko tradicijo, v kateri so bili vzgojeni tudi sami. Otrokom želijo posredovati npravne vrednote kot npr. poštenje, resnicoljubnost ... Nekateri si mislijo: »Če meni verouk ni škodil, tudi mojemu otroku ne bo.« Če starši nimajo vere v Jezusa Kristusa kot Božjega sina človekovega Odrašenika, potem med njimi in katehetom ne moremo pričakovati sodelovanja, razen da se dogovorijo, kako bo potekal obred obhajila in birmo.

Starši bi torej morali razmisliti, kakšen pomen ima vera v Jezusa

Kristusa! Kaj je krščansko označilo, je najbolje orisal France Prešeren v Krstu pri Savici: »Da pravi Bog se kliče Bog ljubezni, da ljubi vse ljudi, svoje otroke, da zemlja, kjer vijo viharji jezni, je skušnje kraj, da so naš dom visoke nebesa, da trpljenje in boleznj z veseljem vred so dar njegove roke, da čudno k sebi vod' otroke ljube, da ne želi nobenega pogube.« S takim pogledom na svet, sebe in druge ljudi, bo otrok čutil, da ni vržen v neki sovražni svet, ampak njega in okolje v katerem živi, spremlja ljubeča Očetova roka. Ker bo čutil, da ga Bog ljubi, bo sposoben ljubiti

tudi druge. Seveda pa morajo biti v to prepričani najprej starši, kajti družina je prva šola in veroučilnica. Če se bodo starši zavedali, da je vera več kot le častitljiva dediščina, da omogoča otroku, da se bo razvil v zdravo osebnost, potem bodo sami zainteresirani za sodelovanje s kateheti. Vedeli bodo, da gre za blagor njihovih otrok. Če namreč otroke pošiljajo k verouku, sami pa vere ne živijo in se za verouk ne brigajo, je podobno, kot če bi jim v hrano dajali strup: s svojim zgledom sproti podirajo, kar gradi katehet pri verouku.

Jože Pucelj

KRATKE NOVICE

DUNAJ – V Etiopiji je 1,2 milijona ljudi slepih, pri čemer bi bilo vsaj štirim petinam slepih do vida mogoče pomagati z enostavnim operativnim posegom. Večino slepih je namreč prizadela siva oziroma zelena mrena ali pa infekcijsko obolenje trahom. Žal pa v tej državi, ki ima okoli 70 milijonov prebivalcev, deluje le malo več kot 70 okulistov. (Ave Maria)

VATIKAN – Na novembrski seji papeža s predstojniki rimske kurije je bilo glede duhovnikov, ki so se odrekli duhovniškemu stanu in se poročili, pa bi znova radi opravljali duhovniško službo, odločeno, da celibat še naprej ostaja obveznost za katoliške duhovnike. S tem je padel predlog izobčenega nadškofa Millinga iz Lusake. (Ave Maria)

DOMINIK SAVIO, dijak

1842-1857

6. maj

Prvi življenjepis današnjega godovnjaka, svetega Dominika Savia, je napisal njegov vzgojitelj - sveti Janez Bosko ali Don Bosko, ustanovitelj salezijancev, ki se posvečajo predvsem vzgoji mladih. Don Bosko je Dominika sprejel v svoj vzgojni dom, imenovan oratorij, jeseni leta 1854. Dvanajstletni Dominik mu je ob sprejemu dejal: »Upam, da se bom vedno obnašal tako, da se vam ne bo treba nikoli pritoževati zaradi mojega vedenja.« Ta izredni deček je bil don Bosku zelo pri srcu in nekoč mu je dejal, da bi ga rad s čim obdaril, izbiri daru pa je prepustil njemu. Dominik Savio mu je dejal: »Darilo, ki si ga želim, je, da napravite iz mene svetnika. Ves bi se rad daroval Gospodu, saj že moje ime Dominik govori, da sem Gospodov. Rad bi bil njegov za vedno, čutim potrebo, da postanem svetnik. Če ne postanem svetnik, je vse skupaj nič. Bog hoče, da bi bil svet in zato moram postati svetnik!«

Za dosego tega cilja si je prizadeval vse svoje življenje, ki je trajalo manj kot petnajst let.

Ta božji ljubljene se je rodil 2. aprila 1842 v kraju Riva di Chieri v jugozahodnem delu italijanske pokrajine Piemont in bil še isti dan krščen. 8. aprila 1849, na veliko noč, je prejel prvo sveto obhajilo. Znal je že pisati in ta dan je v svoj dnevnik zapisal sklepe za svoje življenje: »Pogosto bom šel k spovedi in pristopil bom k svetemu obhajilu, kolikokrat mi bo spovednik dovolil (takrat še ni bilo v navadi vsakdanje sveto obhajilo). Posvečevati hočem Gospodove dneve. Moja prijatelja bosta Jezus in Marija. Rajši umrjem, kot da bi storil en sam greh.« V šoli je bil vedno prvi, čeprav se za prvenstvo nikoli ni potegoval. Zvesto je služil Bogu, ki mu je podaril tako lepe talente.

Don Bosko v svojem življenjepisu Dominika Savia pripoveduje, kako sta se prvič srečala. Leta 1854 je prišel k njemu župnik iz mesteca Mondonio in mu pripovedoval o svojem učencu Dominiku Saviu. »Tukaj v vaši hiši imate morda prav take dečke,« mu je dejal, »toda težko bi našli katerega, ki bi ga prekašal po bistrosti in po krepostih. Poskusite in videli boste, da je to nov sveti Alojzij!« Kmalu zatem je Dominik prišel k don Bosku v spremstvu svojega očeta. »Poklical sem ga na stran,« se spominja don Bosko, »in pričela sva se pogovarjati o njegovem dosedanjem šolanju in življenju. Med nama se je takoj spleta iskrena zaupnost. Zaznal sem, da je duša tega dečka polna Gospodovega duha in nemalo sem osupnil spricho del, ki jih je božja milost uresničila v njem že v tako nežnih letih.«

V don Boskovi šoli je ostal dve leti in pol. Svetniški vzgojitelj je strmel, ko je videl, kako čudovito napreduje Dominik v božji modrosti in milosti. Posebno rad je častil Marijino brezmadežno Srce in 8. junija 1856 je ustanovil posebno Družbo Brezmadežne, za katero je sestavil pravila, ki razodevajo neverjetno duhovno zrelost komaj štiri-najstletnega dečka.

9. marca 1857 zvečer je nenadno tako oslabil, da so mu podelili zakra-

mente za umirajoče. Kdor ga je slišal govoriti ali je pogledal v njegov vedri obraz, bi si mislil, da je legel samo zato, da se malo odpočije. Nihče razen njega samega ni mogel verjeti, da se mu res bliža smrt. Ob njem je bil don Bosko pa oče in mati. Mati je jokala, oče je na njegovo prošnjo molil molitve za umirajoče. Z besedami: »Zbogom, dragi očka, kako lepo je, kar gledam!« in s srečnim smehlajem na obrazu je brez najmanjšega trepeta izdihnil - poroča don Bosko, ki se mu je ob smrti Dominika Savia trgalo srce. »Moja ljubezen do njega je bila ljubezen očeta do sina, vrednega najglobljega in najnežnejšega čustva.«

Dominika Savia je za blaženega razglasil papež Pij XII. leta 1950, štiri leta kasneje pa za svetnika. Leta 1956 ga je postavil za zavetnika mladih cerkvenih pevcev.

SILVESTER ČUK

KRATKE NOVICE

VATIKAN – Papež Benedikt XVI. je v začetku decembra 2006 vatikanski knjižni založbi oddal besedilo prvega dela knjige o Jezusu, ki jo je zasnoval še v »kardinalskih« letih, dokončal pa med lanskimi počitnicami v Aosti. (Ave Maria)

RIM – Glavno železniško postajo v Rimu so posvetili umrlemu papežu Janezu Pavlu II. Železniška postaja se sedaj imenuje »Postaja Termini – Janez Pavel II.«, na slovesnost ob posvetitvi pa so se zbrali rimski župan Walter Veltroni, vatikanski državni tajnik, kardinal Tarcisio Bertone, in predsedujoči italijanske škofovske konference kardinal Camillo Ruini. Vsekakor je to počastitev papeža, ki je v četrto stoletje vladanja bistveno vplival na svet. (Ave Maria)

SMISEL ZGODOVINE IN STVARSTVA

TOMÁŠ ŠPIDLÍK

Ko gleda razvoj sveta, se človek sprašuje, od kod prihaja celoten dinamizem in kam naj bi ta pripeljal. Navajeni smo, da na splošno govorimo o nekakšnem stalnem »napredku«. Toda beseda ostane brez pomena, če ne opredelimo vsebine tega pojma.

Tudi Stara zaveza predstavlja zgodovino v stalnem napredku. Pri tem ima ta neko določeno vsebino: vse je usmerjeno k prihodu Božjega kraljestva, k prihodnjemu Mesiju, ki naj bi prišel »v polnosti časa« (Gal 4,4). To se je uresničilo s Kristusovim učlovečenjem, v obliki ponižnega Božjega služabnika. S tem se je dopolnil čas Stare zaveze, izvoljenega ljudstva, katerega tek se je končal. A s tem še ni zaključena zgodovina človeštva in celotnega stvarstva. Tudi ona stalno napreduje k svoji »polnosti«. Tudi prihod Mesija, tokrat v slavi, v dokončni vzpostavitvi njegovega Kraljestva.

V. Solovjov, ki je med svojim študijem postal zagovornik Darwinove razvojne teorije, se je pozneje spraševal, kako bi lahko te sodobne teorije uskladil s svetopisemskim razodetjem. Najprej se je korenito postavil po robu vsaki vrsti mehaničnega razvoja ter lažni predpostavki, da se lahko višje stanje »slučajno« razvije iz nižjega. Nasprotno, končno stanje določa ritem gibanja. Da bi mogli razumeti razvoj sveta, moramo najprej vedeti, kam je usmerjen.

Naravne znanosti nam tega ne morejo povedati. Razodetje pa nam to jasno pokaže: drugi prihod Kristusa, njegovega Kraljestva.

Ko se zaveda te resnice, Solovjovu ni težko sprejeti kozmičnega evolucionizma ter pokazati njegovih štirih temeljnih obdobij. Prvo, verjetno precej dolgo, se začne s stvarjenjem prve snovi ter traja do pojava prve žive celice na zemlji. V drugem obdobju se pokaže razvoj različnih živih bitij in traja vse do pojava neke popolnoma nove vrste: homo sapiensa, človeka. Tretje obdobje traja od stvarjenja prvega človeka do Bogočloveka, zgodovinskega Kristusa, rojenega v Betlehemu v času vladanja cesarja Avgusta. Mi živimo v četrtem in zadnjem obdobju, ki traja od Kristusa kot

posameznika pa do polnosti kozmičnega Kristusa, ko bo vse v vseh.

Navzven vsakdo vidi različna zgodovinska obdobja v skladu z lastno izkušnjo in z lastnimi pogledi. Razodet pa nam je bil duhovni pogled zadnjega obdobja, ki je istočasno tudi temelj vesoljnega upanja. V Razodetju je opisano s slovesnim spevom:

»Nad svetom je zakraljeval
naš Gospod in njegov Mesija:
kraljeval bo na veke vekov...
Zahvaljujemo se ti,
Gospod, Bog, vladar vsega,
ki si in si bil,
da si segel po svoji veliki moči in
zakraljeval...

Zdaj je prišlo odrešenje,
moč in kraljevanje našega Boga
ter oblast njegovega Mesija« (Raz
11,15.17;12,10).

»Glej, prebivališče Boga med
ljudmi!

In prebival bo z njimi,
oni bodo njegova ljudstva
in Bog sam bo z njimi, njihov
Bog.

In obrisal bo vse solze z njihovih
oči

in smrti ne bo več,
pa tudi žalovanja, vpitja in
bolečine ne bo več...

Jaz sem Alfa in Omega, začetek
in konec.

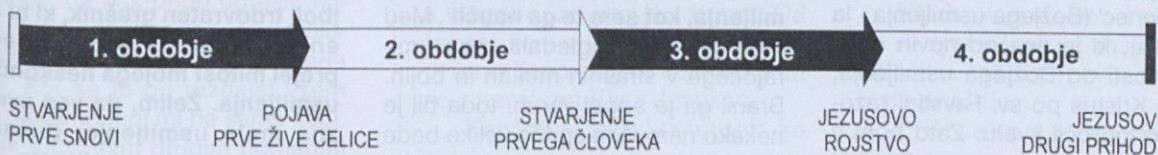
Žejnemu bom dal zastonj od
izvirka žive vode...

in jaz bom njemu Bog,
on pa meni sin« (Raz 21,3-4.6-7).

»Pridi, Gospod Jezus« (Raz
22,20)!

Iz knjige *Poznaš Kristusa?* - Konec

Obdobja kozmičnega evolucionizma po Solovjovu

BOŽJE USMILJENJE, POSEBEJ DO UMIRAJOČIH

LOJZE KUKOVICA

Veliko od nas že pozna novo pobožnost k Božjemu usmiljenju, ki jo je Kristus sam razodel poljski redovnici, danes že sveti Favstini Kowalski (1905-1938). Cerkev je avtentičnost teh privatnih razodetij priznala in to novo pobožnost - ki ni več tako nova, ker se je začela širiti že v prvi polovici prejšnjega stoletja - tudi zelo priporoča. Naj navedem v dokaz tega samo nekaj stavkov iz govora papeža Janeza Pavla II., ki jih je izrekel, ko je slovesno posvetil mogočno novo svetišče na čast Božjemu usmiljenju v kraju Lagievniki v bližini mesta Krakov, kjer počivajo zemski ostanki svete Favstine. Takole je rekel: *»Svet ne sme mimo tega poslanstva (namreč širiti pobožnost Božjega usmiljenja), ko pa to prosi Bog sam po pričevanju svete Favstine Kowalske. Nujno je, da se to sporočilo o Božjem usmiljenju oznanja z novim zagonom. Svet tako zelo potrebuje te ljubezni. Prišla je ura, v kateri mora to sporočilo o Božjem usmiljenju napolniti srca z upanjem in postati iskra neke nove civilizacije, namreč civilizacije ljubezni«* (17. avgusta 2003).

V naslednjih vrsticah bom povedal nekaj misli le o enem vidiku te pobožnosti, namreč o njeni veliki važnosti za umirajoče, kako močno Jezus priporoča, da se moli zanje 'rožni venec' (Božjega usmiljenja - la coronilla), ki je ena od novih oblik pobožnosti do Božjega usmiljenja, ki jo je Kristus po sv. Favstini razodel in priporočil svetu. Zato bom v naslednjih vrsticah navedel nekaj

Jezusovih sporočil, v katerih prosi sestro Favstino, naj čim bolj pogosto moli ta rožni venec na splošno za grešnike, posebej pa še za umirajoče. Številke teh navedkov se nanašajo na "Dnevnik" sestre Favstine, v katerem opisuje svoje duhovno življenje in sporočila, ki jih je prejela od Jezusa zase in za svet.

Ko je nekoč stopila v kapelo, ji je rekel Kristus: **'Moja hči, pomagaj mi rešiti nekega umirajočega grešnika: zmolj zanj rožni venec usmiljenja, kot sem te ga naučil'**. Med molitvijo sem zagledala tega umirajočega v strašnih mukah in bojih. Branil ga je angel varuh, toda bil je nekako nemočen spričo velike bede te duše; cela množica hudobnih

duhov je čakala nanjo. Ko sem molila rožni venec, sem zagledala Jezusa takšnega, kot je naslikan na podobi. Pramena žarkov, ki sta izhajala iz Jezusovega Srca, sta objela bolnika in sile teme so v preplahu zbežale. Bolnik je mirno izdihnil. Ko sem se zavedla, sem spoznala, kako važen je ta rožni venec, moljen pri umirajočih; potolaži božjo jezo« (st. 1565).

»Ko sem stopila v bolniško dvorano (ona sama je tedaj bila v bolnici), sem zagledala umirajočo osebo in sem se zavedela, da se je njen smrtni boj začel že ponoči. Spoznala sem, da je to tista oseba, ki me je prejšnjo noč zbudila med spanjem in me prosila za molitev. Nenadoma sem zaslišala v duši glas: **'Zmolj rožni venec, ki sem te ga naučil'**. Pokleknila sem ob umirajoči osebi ter začela z vso gorečnostjo moliti rožni venec usmiljenja. Nenadoma je umirajoča odprla oči in me pogledala. Še preden sem zmolila ves rožni venec, je umrla v čudovitem miru. Goreče sem prosila Gospoda, naj izpolni obljubo, ki mi jo je dal glede molitve tega rožnega venca. In Gospod mi je dal spoznati, da je ta duša prejela milost, ki mi jo je on obljubil. Čutila sem, kako je moč usmiljenja objela to osebo« (st. 810).

»Ko sem znova stopila v svojo samoto, sem zaslišala naslednje besede: **'Vsakogar, ki bo molil ta rožni venec, bom ob smrtni uri branil kakor svojo čast. Ali kadar bodo drugi molili ta rožni venec ob umirajočem, bo duša prejela obljubljeno odpuščanje. Ko ob umirajočem molimo ta rožni venec, se pomiri božja jeza in dušo objame brezmejno usmiljenje ter se zaradi bridkega trpljenja mojega Sina zganejo globine mojega usmiljenja'**« (st. 811).

»Nenehno môli ta rožni venec, ki sem te ga naučil. Kdorkoli ga bo molil, bo ob smrtni uri deležen velikega usmiljenja. Duhovniki ga bodo priporočali grešnikom kot zadnjo možnost zveličanja; tudi najbolj trdovraten grešnik, ki bi samo enkrat zmolil ta rožni venec, bo prejel milost mojega neskončnega usmiljenja. Želim, da ves svet pozna moje usmiljenje; dušam, ki zaupajo v moje usmiljenje, želim

podeliti nepojmljive milosti» (st. 687).

To so samo nekatera mesta, v katerih Jezus govori o svojem neskončnem usmiljenju in o učinkovitosti molitve 'rožnega venca usmiljenja' posebej za umirajoče. Morda je na tem mestu primerno, da se vprašamo: Kako pa, da Bog sploh odpušča ljudem grehe? Pravi odgovor je le: ker je neskončno usmiljen. Torej ne zato, ker bi grešnik mogel zaslužiti odpuščanje svojih grehov. Ne, to je vedno le nezaslužena milost, ki je torej ne moremo zaslužiti, pa naj bi storili karkoli. Bog odpušča, ker ljubi človeka, tudi grešnega človeka.

Je pa Bog tudi neskočno pravičen. Seveda bi Bog človeku lahko odpustil, ne da bi zahteval za to kakšno zadoščenje. A ga zahteva. Toda ker tega zadoščenja grešnik sam ne more dati - vsak smrtni greh ima nekaj neskončnega na sebi, ker žali neskočno božje veličastvo - je Bog sklenil, da bo on sam zadostil za grehe ljudi, za grehe svojih otrok. »Bog je tako ljubil svet, da je poslal svojega lastnega Sina na svet, da bi se nihče, ki vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje. Bog namreč ni poslal svojega Sina na svet, da bi svet sodil, ampak da bi se svet rešil po njem« (Jn 3, 16-17). Svet se torej odrešuje po Jezusovi odrešilni smrti in vstajenju. To je naša vera, to je tudi naše edino upanje.

Seveda mora človek hoteti hvalno sprejeti to Kristusovo odrešitveno dejanje. Kdor tega noče, ker noče verovati v njegovo odrešilno smrt in noče obžalovati svojih grehov, se bo kljub temu pogubil. Bogu Očetu darujemo »telo in kri, dušo in božanstvo tvojega preljubega Sina, našega Gospoda Jezusa Kristusa, v spravo za naše grehe in za grehe vsega sveta« (besede iz rožnega venca usmiljenja).

Jezus nas pa prosi, naj ne mislimo samo nase, samo na svoje zveličanje. On ni mislil nase, ko se je odločil, da nas pride odrešiti. Mislil je le na nas. Ker nas je tako ljubil, moramo tudi mi drug drugega ljubiti. Kot se je on razdal vsem nam, moramo tudi mi ne samo sebi, ampak tudi vsem drugim pomagati priti v nebesa. In tu se vprašajmo: ne

molimo morda skoro vedno le zase? Jezus nas po sv. Favstini Kowalski - torej po tej novi pobožnosti, ki jo je njej razodel in po njej vsem svetu, torej tudi nam - spominja in prosi, naj bomo posebej v tem čim bolj podobni

njemu, ki je živel, trpel in umrl za nas, da bi mu tudi mi pomagali odreševati druge, posebej tiste, ki so njegovega usmiljenja najbolj potrebni - grešniki in med njimi posebej umirajoči.

IZ DNEVNIKA svete sestre M. Favstine Kowalske

(2)

Medtem sem se morala spoprijemati z mnogimi težavami, toda Bog s svojimi milostmi ni varčeval. V meni se je razvnelo vedno večje hrepenenje po Bogu. Omenjena gospa, čeprav zelo pobožna, ni ničesar razumela o sreči samostanskega življenja in je v svoji dobrodušnosti zame začela snovati drugačne življenjske načrte. Vendar

sem čutila, da je moje srce tako veliko, da ga ne more nič napolniti. Tedaj sem se z vso hrepeneco dušo obrnila k Bogu.

Bilo je to v osmini praznika svetega Rešnjega telesa. Bog je napolnil mojo dušo z notranjo svetlobo, da bi ga globlje spoznala kot največjo dobroto in lepoto. Spoznala sem, kako zelo me Bog ljubi. Od vekomaj me ljubi. V času večernic sem s preprostimi besedami, ki so mi privrele iz srca, izpovedala Bogu zaobljubo večne čistosti. Od tedaj sem čutila močnejšo povezanost z Bogom, svojim Ženinom. Od takrat sem v svojem srcu imela pripravljeno celico, v kateri sem se zmeraj mudila z Jezusom.

Končno je prišel trenutek, ko

so se mi odprla samostanska vrata. Bilo je 1. avgusta zvečer, na predvečer Marije, kraljice angelov. Bila sem neizmerno srečna. Zdelo se mi je, da sem stopila v rajsko življenje. Iz srca mi je kipela ena sama zahvalna molitev.

Po treh tednih pa sem ugotovila, da je tu zelo malo časa za molitev in za mnoge druge stvari, ki so ustrezale moji duši; zato sem razmišljala, da bi vstopila v kak strožji red. Ta misel se je ustalila v duši, a to ni bilo po božji volji. Vendar se je misel, bolj skušnjava, v meni vse bolj krepila, tako da sem se nekega dne odločila zaupati materi prednici, da bom izstopila. Toda Bog je usmerjal okoliščine tako, da do matere prednice nisem mogla priti. Pred počitkom sem stopila v malo kapelico in prosila v tej zadevi Jezusa za razsvetljenje. A moja duša ni prejela ničesar; polastil se me je samo neki čuden nemir, ki ga nisem razumela.

Kljub vsemu sem se odločila, da se zjutraj po sv. maši o svoji odločitvi takoj pogovorim z materjo prednico.

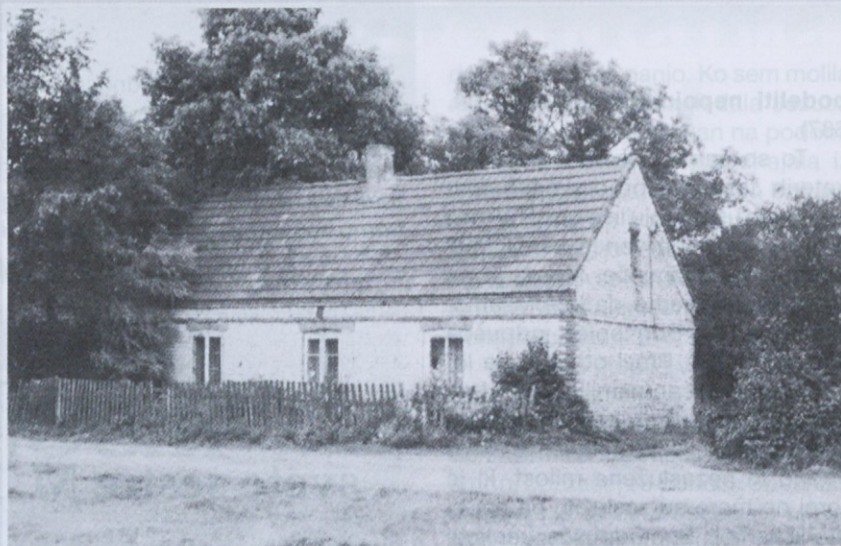
Prišla sem v celico. Sestre so

že počivale, luč je bila ugasnjena. V celico sem stopila polna stisk in nezadovoljstva. Nisem vedela, kaj naj storim. Vrgla sem se na tla in začela goreče moliti, da bi mi Bog dal spoznati svojo voljo. Povsod tišina kakor v tabernaklju. Vse sestre počivajo kakor bele hostije, zaprte v Jezusovem kelihu. Le iz moje celice Bog sliši ječanje duše. Nisem vedela, da brez dovoljenja v celici po enaindvajseti uri ni dovoljeno moliti. Čez nekaj trenutkov se je moja celica razsvetlila in na zavesi sem zagledala zelo trpeč obraz Gospoda Jezusa. Odprte rane po vsem obrazu in velike solze so padale na odejo moje postelje. Nisem vedela, kaj naj bi vse to pomenilo, zato sem vprašala Jezusa: »Jezus, kdo ti je prizadejal takšno bolečino?« Jezus je odgovoril: Ti mi boš prizadela takšno bolečino, če boš izstopila iz tega reda. Semkaj sem te poklical, ne kam drugam, in zate sem pripravil mnoge milosti. Prosila sem Gospoda Jezusa odpuščanja in takoj spremenila svojo odločitev.

Naslednjega dne smo imele spoved. Vse, kar se je zgodilo v moji duši, sem povedala spovedniku. Odgovoril mi je, da je v tem božja volja, naj ostanem v tej skupnosti in da niti pomisliti ne smem na drugo. Od tedaj sem vedno srečna in zadovoljna.

Kmalu zatem sem zbolela. Dragi mati prednica me je z dvema drugima sestrama poslala na počitnice v Skolimów, nedaleč od Varšave. V tem času sem vprašala Gospoda Jezusa, za koga moram moliti. Odgovoril mi je, da mi bo naslednjo noč razodel, za koga naj molim.

Zagledala sem angela varuha, ki mi je naročil, naj mu sledim. Nenadoma sem se znašla na zamglenem kraju, polnem ognja, v njem pa je bila množica trpečih duš. Te duše zelo goreče molijo, a zase zaman, samo mi jim moremo pomagati. Plameni, ki so jih žgali, se me niso dotaknili. Moj angel varuh me niti za trenutek ni zapustil. Te duše sem vprašala, v čem je njihovo največje trpljenje. Soglasno so mi odgovorile, da

Rojstna hiša sestre M. Favstine Kowalske

je njihovo največje trpljenje hrepenenje po Bogu. Videla sem božjo Mater, ki je obiskovala duše v vicah. Duše naslavljajo Marijo z »Morska zvezda«. Ona jim prinaša olajšanje. Želela sem se z njimi pogovoriti še več, a angel varuh mi je dal znamenje za odhod. Za vrati te ječe, polne trpljenja, sem zaslišala notranji glas, ki je rekel: Moje usmiljenje tega noče, a pravičnost to zahteva. Od takrat sem s trpečimi dušami v vicah tesno povezana.

Konec postulata 29. 4. 1926. - Predstojnici sta me poslali v Krakov v noviciat. Nepopisno veselje je navdajalo mojo dušo. Ko smo prišle v noviciat, je umirala sestra... Po nekaj dneh je sestra... prišla k meni in mi naročila, naj grem k učiteljici novink in ji povem, naj prosi njenega spovednika, duhovnika Rosponda, da zanjo daruje sveto mašo in zmoli tri kratke molitve. Prvi trenutek sem obljubila, a naslednjega dne sem se premislila. Raje ne bi šla, ker sem podvomila, ali je bilo to res ali pa so bile le sanje. Zato nisem šla. Naslednjo noč se je isto ponovilo še bolj izrazito in nisem več dvomila. Zjutraj sem se kljub vsemu odločila, da učiteljici novink tega ne povem. Povedala ji bom šele, ko jo bom čez dan videla. Takoj nato sva se s pokojno sestro srečali na hodniku. Očitela mi je, ker nisem takoj odšla, in moja duša se je zelo vznemirila. Takoj

sem odšla k učiteljici novink in ji povedala vse, kar se je zgodilo. Mati je zagotovila, da bo vse uredila. V trenutku je v moji duši zavladal mir, in tretji dan je prišla tista sestra in mi dejala: »Bog povrni.«

V času preobleke mi je Bog dal spoznanje, koliko bom trpela. Jasno mi je bilo, kaj sprejemam nase. Preživela sem minuto tega trpljenja. Nato je Bog mojo dušo ponovno prežal z velikim veseljem.

Proti koncu prvega leta noviciata se je v moji duši začelo mračiti. V molitvi nisem čutila nobene tolažbe. Z velikim naporom sem premišljevala, začel se me je lotevati strah. Poglobljala sem se vase in nisem videla ničesar razen velike bede. Jasno sem videla veliko svetost Boga. Nisem si upala k njemu dvigniti oči, temveč sem se vrgla v prah pred njegove noge in moledovala za usmiljenje. Tako je preteklo skoraj pol leta, a stanje moje duše se ni nič spremenilo. Naša draga učiteljica novink me je v teh težkih trenutkih opogumljala. Toda moje stiske so postajale vse večje. Približevalo se je drugo leto noviciata. Ob misli na zaobljube me je obhajala groza. Kar koli sem brala, je bilo zame nerazumljivo, nisem mogla premišljevat. Zdelo se mi je, da moja molitev Bogu ne ugaja. Če sem šla k svetim zakramentom, sem mislila, da s tem Boga še bolj žalim. Vendar mi spovednik

ni dovolil opustiti niti enega svetega obhajala. Nenavadno je Bog deloval v moji duši. Od tega, kar mi je govoril spovednik, nisem prav ničesar razumela. Jasne verske resnice so se mi zdele nerazumljive, mučila sem se in nikjer nisem našla zadovoljstva.

Nenadoma me je prešinila strašna misel, da me je Bog zavrzel. Ta strašna misel mi je preparala dušo. V tem trpljenju se je začela agonija moje duše. Hotela sem umreti, a nisem mogla. Pomislila sem, zakaj si prizadevati za kreposti. Čemu se odpovedovati, ko vse to Bogu ni všeč? Ko sem to povedala učiteljici novink, mi je odgovorila: *»Vedite, sestra, da vas je Bog vnaprej določil za veliko svetost. To je znamenje, da vas Bog želi imeti v nebesih čisto blizu sebe. Imejte veliko zaupanje v Gospoda Jezusa.«*

Ta strašna misel o zavrženosti od Boga je trpljenje, ki ga resnično trpijo pogubljeni. Zatekala sem se v Jezusove rane, ponavljala besede zaupanja, ki pa so mi povzročale še večje bolečine. Šla sem pred Najsvetejše in govorila Jezusu: *»Jezus, ti si rekel, da bo mati prej pozabila svojega dojenčka kakor Bog svoje ustvarjeno bitje, a tudi če bi ga ona pozabila, jaz, Bog, ne pozabim bitja, ki sem ga ustvaril. Jezus, ali ne slišiš, kako ječi moja duša? Prisluhni trpečemu tarnanju svojega otroka. Zaupam vate, o Bog, kajti nebo in zemlja bosta prešla, tvoja beseda pa traja vekomaj.«* Kljub vsemu niti za trenutek nisem čutila olajšanja.

Ko sem se nekega dne zbudila in se zavedela božje navzočnosti, me je začel navdajati obup. Popolna tema duše. Dopoldne sem se borila, kolikor sem mogla. V popoldanskih urah pa so me zagrabil pravi smrtni strahovi in telesne moči so mi pojemale. Hitro sem odšla v celico, se pred križem vrgla na kolena in začela prositi usmiljenja. Toda Jezus ni slišal mojih klicev. Čutila sem, kako me telesne moči popolnoma zapuščajo. Padla sem na tla. Obup je zajel vso mojo dušo. Trpela sem prave peklenške muke, ki se nič ne razlikujejo od muk v peklju. V takem stanju sem prebila tri

četrt ure. Hotela sem k učiteljici novink. Nisem imela moči. Hotela sem klicati, a mi je glas zamrl. Toda k sreči je v celico stopila ena od sester. Ko me je zagledala v takem nenavadnem stanju, je takoj obvestila učiteljico novink. Mati je takoj prišla. Brž ko je stopila v celico, je izrekla besede: *»V imenu svete pokorščine, prosim, vstani.«* Takoj me je neka moč dvignila s tal in stala sem zraven drage učiteljice. V prisrčnem pogovoru me je poučila, da je to božja preizkušnja. *»Sestra, imejte veliko zaupanje, Bog je vedno Oče, četudi preizkuša.«* Kot bi vstala od mrtvih, sem se vrnila k svojim dolžnostim. Čutila so bila prepojena s tem, kar je izkusila duša. Pri večerni pobožnosti se je v strašni temi začelo umiranje moje duše. Nad seboj sem čutila roko pravičnega Boga in da sem predmet njegove strašne jeze. V teh strašnih trenutkih sem rekla Bogu: *»Jezus, ti se v evangeliju primerjaš z najnežnejšo materjo. Zaupam tvojim besedam, saj si resnica in življenje. Jezus, vate zaupam, čeprav se zdi, da ni nobenega upanja več, čeprav vsi občutki moje notranjosti nasprotujejo upanju. Stori z menoj, kar hočeš, ne bom se ločila od tebe, saj si ti vir mojega življenja.«* - Kako strašna je ta muka duše, more razumeti le tisti, ki je sam preživel podobne trenutke.

Ponoči me je obiskala božja Mati z Detetom Jezusom v naročju. Mojo dušo je napolnila radost; dejala sem: *»Marija, mati moja, ali veš, kako strašno trpim?«* Božja Mati mi je odgovorila: *»Vem, koliko trpiš, a ne boj se; sočustvujem s teboj in bom vedno sočustvovala.«* Prisrčno se je nasmehnila in odšla. Moja duša se je takoj okrepila in opogumila. Toda to je trajalo le en dan. Bilo je, kakor da se je ves pekel zarotil proti meni. Strašno sovraštvo je vdiral v mojo dušo, sovraštvo do vsega svetega in božjega. Zdelo se mi je, da bo ta tegoba stalni delež mojega življenja. Obrnila sem se k Najsvetejšemu in rekla Jezusu: *»Jezus, Ženin moje duše, ali ne vidiš, da v hrepenenju po tebi moja duša umira? Kako se*

moreš tako skrivati srcu, ki te tako iskreno ljubi? Oprosti mi, Jezus, naj se mi zgodi po tvoji sveti volji. Tih bom trpela kakor golobica, ne bom tožila. Svojemu srcu ne bom dovolila niti en samcat vzdihljaj žalostne tožbe.«

Konec noviciata. Trpljenje se nič ne zmanjšuje. Usihanje telesnih moči, spregled od vseh duhovnih vaj, namesto njih kratke molitve. Veliki petek - Jezus vne-ma moje srce v sam žar ljubezni. Bilo je v času večernega češčenja. Nenadoma me je objela božja navzočnost. Pozabila sem na vse. Jezus mi je razodel, koliko je zame trpel. To je trajalo zelo kratko. Silno hrepenenje. Želja ljubiti Boga.

Dalje prihodnjč

KRATKE NOVICE

BERLIN – Predstavili so več kot 1500 strani obsegajočo izdajo Svetega pisma, ki jo krasijo motivi slikarja Albrechta Dürerja (1471-1528), ki sta jo skupaj založila medijski koncern Weltbild in dnevnik Bild. Pred tem sta že skupaj izdala »Ljudsko biblijo« (2004) in »Zlato biblijo« (2005). Dürer je bil eden največjih slikarjev svojega časa. (Ave Maria)

WASHINGTON – Dne 17. novembra 2006 se je začel mednarodni svetopisemski projekt, v katerem znanstveniki iz sedmih držav pod delovnim naslovom Enciklopedija Biblije zbirajo vse, kar je do danes znanega o nastanku Svetega pisma in razvoju znanosti o njem. Do leta 2017 načrtujejo objavo 30 zvezkov s po 600 stranmi. (Ave Maria)

POSVETITEV škofa mons. LOJZETA URBANČA

JOŽEJKA DEBELJAK ŽAKELJ

V mestu San Miguel de Tucumán je bil 10. marca 2007 posvečen v škofa mons. Lojze Urbanč. Za Slovence je bil to še poseben dogodek, saj je g. Lojze sin slovenskih staršev in zaveden Slovenec. Že ves mesec smo se v vseh tucumanskih škofijah pripravljali na to posvetitev. Izvedena je bila kateheza o škofovem poslanstvu in sodelovanju laikov ter o simbolih posvečenja: prstanu, mitri in pastirski palici. Tudi glavni tucumanski dnevnik *La Gaceta* je objavljala članke o posvečenju že od petka naprej.

Dan je bil deževen, toda v pokritem 'Palacio de los Deportes' v parku 9 de Julio se je nabralo veliko število vernikov, tako iz Tucumana kakor tudi iz province Catamarca. Dvignjen oltar je bil okrašen, v ozadju Kristus na križu in na pročelju grb novega škofa.

Navzoči so bili predstavniki obeh provinc: guverner Catamarce, podguverner Tucumana in razni funkcionarji. Na častnem mestu je bil veleposlanik Republike Slovenije prof. Avgustin Vivod z gospo. Tudi Slovenci smo bili zastopani s slovensko zastavo in narodnimi nošami; povabljeni smo bili med najožje prijatelje. Najbližja navzoča sorodnika, poleg

brata Francija, sta bila teta Marija Telič Urbanč in bratranec Lojze Urbanč.

Ob zvokih pesmi 'Pueblo de Reyes' je prišlo 400 semeniščnikov in duhovnikov, med njimi Slovenca: mons. Mirko Grbec in Pavel Novak CM. Prišlo je enajst škofov iz vseh severozahodnih provinc Argentine. Posvečevalec je bil tucumanski nadškof Luis Villalba, sopsosvečevalca sta bila nadškof Mario Cargnello iz Salte

in Elmer Osmar Miani iz province Catamarca.

Začela se je sv. maša, med katero so se izvedli predpisani obredi. Razglasitev papeževe bule je prebral škofov brat Franci Urbanč. Višek posvečenja je bilo polaganje rok na glavo novoimenovanega škofa. Prvi je bil mons. Villalba, nato oba sopsosvečevalca. Nadaljevali so vsi drugi navzoči škofje z veliko svečanostjo. Najbolj pristrčno je bilo, ko je novi škof stopil k bolehnemu upokojenemu tucumanskemu škofu na vozičku in se mu poklonil, da je tudi on lahko izvršil predpisano kretanje. Položili so mu tudi na glavo knjigo evangelijev, da jih bo vestno oznanjal. Končno ga je posvečevalec mazilil s svetim oljem. Novi škof je dobil prstan, mitro, škofovsko palico in solideo (okrogla kapica vijolične barve). Šele tedaj je bil sprejet med škofo pri oltarju kot njim enak.

Nadaljevala se je sv. maša. Ves stadion, okoli 3000 ljudi, je zaploskal, ko je mons. Lojze stopil pred mikrofona: «Kardenal Echeagaray je bil ganjen, ko ga je neki fantek vprašal, katerega apostola naslednik je. Zavedal se je, da je naslednik vseh apostolov. Tako je božja volja in vsak škof, ki ga Gospod podeli Cerkvi, izpričuje

Villalba in škofa Mianija obšel anfitheater in blagoslovil vse navzoče. Še zadnja pesem in bilo je konec posvetitve že drugega škofa slovenskega porekla v Argentini.

Nedelja po posvečenju, 11. marca

Vsi Slovenci iz Tucumana smo bili povabljeni na Urbančevino v Trancas. Veliko se nas je odzvalo, saj smo vsi imeli lepe spomine na škofove starše, na Ančko in Lojzeta ter strica Janeza, duhovnika, in na njihovo gostoljubnost. Obujali smo ure, ki smo jih preživeli v njihovem domu, pri petju slovenskih pesmi, ob spremljavi harmonike očeta Lojzeta. V tistih časih so gojili na svoji kmetiji krave, prašiče, ovce, purane in kokoši. Za naše otroke je bilo to kot obisk živalskega vrta in najsrečnejši so bili, ko so videli pava razprostrti svoj barviti rep.

Vsa Urbančevina je danes spremenjena. Kmetija se je spremenila v krasen park z ribnikom, stavba pa je namenjena za prostor duhovnih vaj in sčasoma bo postala dom za ostarele duhovnike.

Ponedeljek po posvečenju, 12. marca

Zopet Trancas. G. škof je s svojim bratom Francijem obiskal pokopališče v Trancas Viejo, nekaj kilometrov ven iz mesta, kjer sta pokopana njuna starša.

Občina Trancas je pripravila lep sprejem g. škofu. Na križišču bivše Rute 9 in dohoda v center mesta so pripravili oder in lep napis. Občinski možje so ob pozdravnih besedah izročili g. škofu ključje mesta in v prisrčnih

Življenjski podatki škofa Lojzeta Urbanča

Rodil se je v Lanusu 25. julija 1958 očetu Lojzetu Urbanču in materi Ani Pirc. Kmalu po njegovem rojstvu so se preselili v Trancas, Tucumán, kjer je bil župnik očetov brat Janez. Tam se je rodil škofov brat Franci (tudi duhovnik) in brat Jožko, ki je po dveh letih umrl. Tam je odraščal in že od malega pomagal stricu Janezu kot ministrant pri vseh mašah, ki jih je stric imel po podružnicah. Ko so se vozili od ene vasice do druge, tudi do 30 km daleč, so molili in peli. Bili so vsi dobri pevci.

Pri desetih letih je vstopil v malo semenišče, v gimnazijo. Njegov birmanski boter je bil tedanji nadškof mons. Blas Conrero.

Leta 1976 je vstopil v semenišče in po šestih letih bil posvečen v duhovnika, 30. maja 1982.

Pomagal je v raznih župnijah, nato pa bil poslan v Rim, da je študiral Sveto pismo. Ko se je vrnil, je bil postavljen za profesorja v semenišču in je postal župnik v fari Pío X. in nato pri Fatimski Mariji.

Končno je postal rektor semenišča in tam deloval deset let kot vzgojitelj in profesor. Obenem pa je bil duhovni vodja Katoliške akcije, Družinskega krščanskega gibanja in škofijski kancler. Vsa ko nedeljo so prenašali njegovo maševanje po televiziji.

Papež Benedikt XVI. je 14. 11. 2006 imenoval mons. Lojzeta Urbanča za pomožnega škofa v provinci Catamarca s pravico nasledstva.

Njegovo ljubezen in zvestobo: Jaz sem z vami do konca dni (Mt 28/20) in peklenska vrata je ne bodo premagala (Mt 16/18).»

Nato se je zahvalil vsem duhovnikom, nadškofu, semeniščnikom in laikom iz Tucumana ter vsem vernikom iz Catamarce, ki so prišli na posvetitev. Zahvalil se je »očetu Lojzetu, ki mi je posredoval poznanje in ljubezen do božjega očetovstva; skupaj z mamo sta bila prava pričevalca vere... Ana, moja mama, v kateri sem lahko ljubil ženskost in spoznaval materinstvo Cerkve, do katere me je naučila biti odgovoren sin. Stricu Janezu, za lik duhovnika... In končno Franciju, mojemu bratu duhovniku, ki mi je pomagal s svojim zgledom, ko je prenašal svojo dolgo bolezen. Bogu čast in slava.»

Pred končnim blagoslovom je novi škof v spremstvu nadškofa

govorih pozdravili g. Lojzeta in se ga spominjali kot otroka in sošolca. Obenem so se še zahvalili za lep zgled dobre družine in stricu Janezu za ustanovitev prve gimnazije v Trancas. (Še to naj povem, da se osnovna šola imenuje Juan Urbanč in tudi neka cesta nosi njegovo ime.)

Vojaška godba je igrala koračnice in folklorno glasbo, šolska mladina z zastavami je držala špalir, gauči na konjih pa so spremljali šeststo metrov dolg spreved do cerkve.

Cerkev je bila nabito polna. Ob vstopu v cerkev smo se najprej ustavili ob grobu g. Janeza Urbanča pred Brezjansko Marijo. Sledila je sv. maša s somaševanjem številnih duhovnikov, med katerimi sta bila tudi mons. Mirko Grbec in lazarist Pavel Novak.

Bilo je veliko pozdravnih govorov. Zanimiv je bil govor škofove učiteljice 2. razreda osnovne šole. Nanizala je življenje slovenske izseljenske družine v Tucumanu, ki je bežala pred komunisti. Inž. Jože Žakelj je govoril v imenu Slovencev. Prosili so ga, da bi govoril slovensko, da bi slišali, kako zveni naša beseda. Dobro je rešil situacijo: v španščini je rekel: »Zmolili bomo Oče naš, saj to je bila prva molitev, ki so jih, Lojzeta, Francija in Jožkota učili starši, in to je bilo v slovenskem jeziku.« Škof je vstal in vsi prisotni Slovenci smo glasno molili Očenaš po slovensko. Škofov govor se je nanašal na motiv dobrega Pastirja. Trancas je znana kot dežela živinoreje in tamkajšnji prebivalci lažje dojamajo to priliko kot vele mestni ljudje. Končno je g. škof posvetil podobo Marije Pomagaj z Brezij in molil pred njo.

Vsi navzoči smo bili povabljeni na večerjo, kjer smo bili Slovenci med častnimi gosti. Med večerjo smo gledali na ekranu slike Urbančeve družine.

Vse dni do konca tedna se je mons. Lojze poslavljajal od raznih župnij, kjer je kdaj deloval. Prisrčno so ga pozdravljali in zavidali vernikom Catamarce, da ga bodo imeli za škofa.

Škofovski blagoslov za brata, g. Francita

USTOLIČENJE V SAN FERNANDO DEL VALLE DE CATAMARCA v nedeljo, 25. marca

Dan je bil deževen. Na poti od mesta San Miguel de Tucumán do meje s provinco Catamarca je deževalo in še gosto meglo smo imeli na gorskem prevalu, ki veže obe provinci. V Catamarci pa je bilo sončno in toplo; oblaki namreč pustijo vso vlago na tucumanski strani. Tucumán ima bujno rastlinstvo, narava je kipeča, posebno

v poletnih mesecih, ko je deževna doba in velika vročina. Catamarca pa ima malo padavin in zemlja je pečena, zato raste le nizko grmičevje, razen tam, kjer umetno namakajo.

Šli smo kot na romanje, na ustoličenje pomožnega škofa v Catamarci, mons. Lojzeta Urbanča in k Mariji del Valle. Okoli 17. ure so se začele zbirati množice vernikov pred katedralo - baziliko. Katedrala zato, ker je sedež škofije, bazilika ima pa še posebne značilnosti. Na stopnišču pred cerkvijo so naredili oder in postavili oltar. Ob oltarju so bila nosila za kip tako zelo češčene podobe Virgen del Valle. Okoli oltarja so se zbrali zastavonoše raznih šol in združenj, z argentinskimi in papeškimi zastavami. Lepo je bilo videti tudi našo slovensko, katero je nosil Jože Draksler, oblečen v narodno nošo. Tudi njegova žena Danica je bila v lepi narodni noši in pa njeni spremljevalki, deklici Anči in Marjanca Porcelo Žakelj.

Prvi del je bil civilnega značaja: razglasitev imenovanja, ki ga je prebral škofov brat g. Franci; govor guvernerja Catamarce; pozdrav župana in izročitev ključev glavnega mesta San Fernando del Valle de Catamarca; navdušen govor in pozdrav v imenu duhovnikov župnika iz Andalgalá; pozdravila je škofa v imenu posvečenih oseb starejša redovnica; največje odobravanje pa je žela guvernica, ki je govorila v imenu laikov. Za nas Slovence je zanimivo to, da je že vedela, da se

priimek Urbanč špansko piše s 'c', kar naj bi se izgovarilo 'Urbank', toda, ker je slovenskega porekla, je 'Urbanč'. In res, vsi (razen enega), ki so omenili škofov priimek, so ga izgovarjali po slovensko. Prisoten je bil tudi tajnik Ministrstva za veroizpovedi centralne vlade. Ko je bilo konec tega civilnega dela, so se vsi škofje, duhovniki in diakoni umaknili v zakristijo, da se preoblečejo in pripravijo za sv. mašo.

Kmalu je prišla procesija iz katedrale. Škof Elmer Miani je prinesel kip Virgen del Valle in ga v spremstvu varuhov postavil na zlata nosila. Škof Urbanč je prišel v spremstvu dveh nadškofov, tucumanskega mons. Villalbe in saltenskega mons. Cargnella in sedmih škofov severnega dela Argentine. Maša je potekala zelo slovesno do pridige škofa mons. Mianija, ki se je primerjal z onemoglim Mojzesom, ko je izročil vodstvo svojega ljudstva mlajšemu in močnejšemu Jozueju. Ginjen je bil do solz, ko mu je naročal, naj popelje vernike Catamarce do stolpetnice škofije (ki bo čez tri leta) in še naprej do zveličanja.

Mons. Lojze Urbanč je v svojem govoru poudaril, da moramo tako duhovniki kot laiki, brez razlike, bogati ali revni, učeni ali preprosti, zdravi ali bolni, pomagati širjenju božjega kraljestva in si prizadevati za večjo svetost vsakega posebej. Z velikim zaupanjem v Božjo in Marijino pomoč je zaklical: »Korajža velja!«. Kip Virgen del Valle je nesel nazaj v njen komar in že novi pomožni škof.

Po končani slovesnosti pred katedralo smo bili vsi navzoči povabljeni na zakusko v bližnji zavod, kjer so se nadaljevali govori, argentinske folklorne pesmi, ki opevajo Catamarco, kot tista: 'Cuesta del Portezuelo', ki veže to pro-

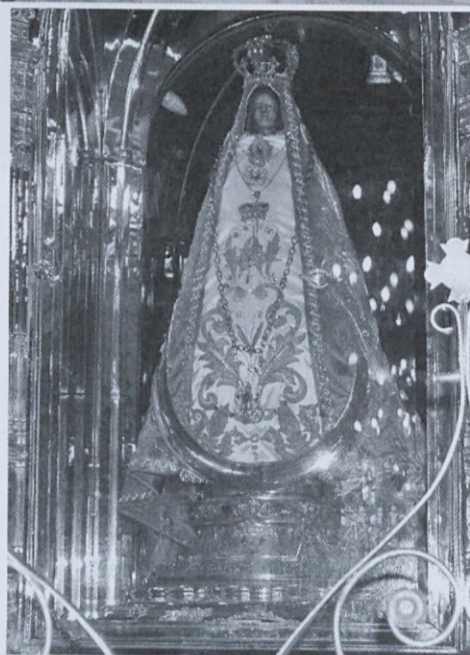
vinco s Santiago del Estero.

Naslednji dan smo nadaljevali naše romanje v votlino temnopolte Virgen del Valle. Marijin kip so prinesli iz Peruja prvi misijonarji, ki pa so kmalu zapustili te kraje. Indijanci so ta kip našli in ga skрили ter hodili molit. Neki Španec je to odkril in kip odnesel domov. Sezidal je kapelico zanj, toda kip je izginil in so ga zopet našli med skalami v votlini, kjer je sedaj. Češčenje Virgen del Valle je zelo razširjeno med Argentinci na severu države in med avtohtonimi Indijanci, katerih pa je žal vedno manj, čeprav se zadnja leta trudi jo za ponovno pridobitev pravic do svoje zemlje. Živijo še dokaj naravno življenje v goratih predelih s tropi lam in koz in ob vsaki hiši, kar na prostem, imajo statve in izdelujejo tipične catamarkenske ponče (ogrinjala) in tepihe.

Še nekaj o Catamarci: provinca je velika 101.000 km², a zelo redko naseljena. Provinca se ponaša z visokimi hribi, šestisočaki (glej škofov grb), njene nadmorske višine nihajo med 450 in 6900 metrov (Pissis). V glavnem je puščava z veliko solino, zemljo obdelujejo le tam, kjer lahko umetno namakajo. Pridelujejo grozdje (imajo cenjene vinske kleti), orehe, olive, papriko, paradižnike; največje bogastvo pa so rudniki, nekateri že v polnem obratovanju, drugod pa še raziskujejo.

Za zadnje slovo smo se prijatelji srečali pri bogato pogrnjeni mizi, da smo se še prisrčno pogovarjali z mons. Lojzetom in njegovim bratom.

Vrnili smo se v Tucumán z veliko hvaležnostjo v srcu, da smo imeli priložnost prisostvovati temu veličastnemu dogodku. Komaj smo prišli čez preval (Cuesta del Totoral), pa nas je dež zopet pral prav do doma.

PREUČUJ SVOJO VERO

PIERRE-LAMBERT GOOSSENS

Odvetniki, zdravniki, inženirji, industrijalci in trgovci bi se sramovali, če ne bi pri petdesetih letih poznali svojega poklica bolje kot takrat, ko so pričeli svojo življenjsko pot.

Številni kristjani pa so postali stari šestdeset let, a so ostali v zavedi svoje vere pri pojmi, ki so jih slišali v šolskih klopeh.

In tega se prav nič ne sramujejo!

Nedоследnost in nemarnost po lastni krivdi.

Odvetnik, ki ne preučuje prava, zdravnik, ki ni na tekočem glede napredka svoje stroke, inženir, ki ne pozna zadnjih iznajdb, industrijalec in trgovec, ki se ne menita za to, da bi izboljšala svoje obratovanje in postopke, drvita v pogubo.

Še nekaj let bodo tako nadaljevali v zagonu pridobljene hitrosti, toda zaradi usodnih izgub bo njihov korak nujno postal počasnejši. Prav tako se pripeti kristjanu, ki ne napreduje v poznavanju svoje vere.

II. Apostol hočeš biti, pokristjaniti hočeš svoje okolje. Seveda boš to storil predvsem s svojim zgledom.

Toda dostikrat se bo dogodilo, vse večkrat kot si to sedaj predstavljaš, da bodo zahtevali, da jim razložiš nauk, čigar učinki se tako jasno razodevajo v tvojem življenju, v tvojem delu.

Zgled dejanj samih ne zadošča vedno za vse in vsem.

Nekateri bodo zahtevali tudi pouk.

Večkrat se bodo zgostile teme nad duhom onih, ki te poslušajo, nekatera poglavja v nauku jih bodo spravljala v omahovanje, vedno spreminjajoče življenjske okoliščine jim bodo zastavljale ugovore, ki pa jih sami ne bodo znali rešiti. Prosili

FOTO GAŠPER FURMAN

te bodo, da bi jim prinesel luči, ki je njim primanjkuje.

Kako boš mogel zadostiti njihovi želji, če boš v vprašanih verskega življenja ostal pri prvih osnovah, če nisi razširil svojega znanja, če nisi brez odloga spravil v sklad nepremakljivih načel naše vere s tako spremenljivimi dogajanjem v našem življenju.

Ali boš prepustil samim sebi duha onih, ki se bolj kot ti brigajo za doslednost in umske utemeljitve in te bodo prišli vprašat za svet?

Ali boš dopustil, da bo nesramnež s predrznim govorjenjem in brez bojazni pred zavrnitvijo povzročal opustošenje v dušah?

Ali boš dopustil, da bo posmehovalec in odpadnik napadal tvojo vero pred slabotnimi? In medtem ko bodo te žrtve obračale vate zaskrbljen pogled, pričakujoč od tebe potrditev svoje vere, mar boš trpel, da bi te v tem ovirala tvoja nemarnost za lastno poučenje?

Fides quaerens intellectum - Vera išče globlje umevanje.

Iz Ave Maria

ZAKAJ SE JE POMEMBNO ZAVESTNO ODREKATI?

DANIJEL DEVETAK

Izbira med dobrim in slabim je lahka in enostavna, če imamo pravilne informacije in kriterije. Težje in zahtevnejše je izbirati med dobrim in... dobrim. Izбира v tem primeru zahteva zmožnost odrekanja: če ga nisem sposoben, nisem svoboden.

Bogdan Žorž se je tokrat osredotočil na odrekanje, ki - je sam povedal - danes sicer zveni nazadnjaško in zastarelo, saj ima slabšen pomen. Možno pa ga je videti v drugačni luči. Ko govorimo o vzgoji, namreč govorimo o vzgoji za ljubezen, saj otroku želimo dobro in mu zato ne ponudimo tega, kar je trenutno dobro, ampak to, kar mu bo s fizičnim in čustvenim razvojem omogočilo zdravo življenje. Vzgajati otroka z ljubeznijo pomeni vzgajati ga za zdravo življenje, za vrednote, mu nuditi varnost, ga uvajati v samostojnost, spoštovanje, razumevanje in odpuščanje, da bo sposoben zdravih medčloveških odnosov. Vzgajati za ljubezen pa pomeni vzgajati ga za sprejemanje in za dajanje; tega razvjen otrok ni sposoben, saj zna samo jemati (ne sprejemati!), ker misli, da mu vse pripada. Temelj vzgoje za svobodo pa je vzgoja za odrekanje, za odgovornost in za postavljanje mej. Ko govorimo o odrekanju, mislimo na glagol 'odrekat se', ki pomeni: zavestno se odpovedati materialnim dobrinam, pravicam, udobju. Pomembna je beseda 'zavestno', saj ni odrekanja brez svobodne izbire. Če mi komu kaj odrečemo, je to 'prikrajševanje', ne pa 'odrekanje'. Smisel odrekanja je v tem, da se utrdi lastna zmožnost svobodne izbire, da se utrdi značaj, bi rekli na preprostejši način. Najlepše je predavatelj prikazal pojem odrekanja, ko je starše pozval

in izzval, naj dajo otrokom sedem čokoladnih bombonov in jim naročijo, naj vsak dan pojejo samo po enega. »Če bodo sedmi dan segli po zadnjem, boste lahko mirni zanje!«

Odrekanje je lahko tudi dejanje ljubezni, je dodal Žorž, ko se čemu zavestno odpovemo v korist drugemu, ko delimo z drugim; to je še korak naprej. »Ko si pred oltarjem obljubimo zvestobo, se moramo odpovedati velikemu delu lastne svobode. Danes je veliko zvez v stiski prav zato, ker nismo več sposobni odrekovanja...« Izbira med dvema stvarima, ki imata značaj dobrega, je zahtevna, ker se je treba odreči nečemu. Tudi zato je pogosto lažje zaupati izbiro komu drugemu, se podrediti komu, ki izbere namesto nas. Ker nismo vzgojeni za odrekovanje, se torej raje odpovedujemo svobodi, kot bi se sami naučili odrekati se. Obenem pravimo, da se nam ni treba odrekati, ker smo svobodni ljudje... Čuden paradoks, in vendar velika resnica o današnji družbi! Posledice nezmožnosti odrekovanja so številne. Na prvo mesto je Žorž postavil nemir, nered, vedenjsko neobvladljivost v šoli. Otroci so danes bolj nemirni kot nekdanj, in vendar so po svoji strukturi povsem enaki tistim izpred 50 let, geni so vedno enaki. Problem je v tem, da otroci danes niso zmožni odrekovanja; ko se jim pojavi želja, da kaj naredijo, se ji ne morejo upreti: ko želijo zažvižgati, to tudi storijo. Niso nevezgani, je dodal predavatelj, saj poznajo pravila, a se enostavno ne znajo odpovedovati svojim željam. Nezmožnost odrekovanja jih vodi tudi v nevtrajnost: lotijo se nečesa, kmalu jih želje vodijo drugam in ne znajo ostati zvesti prvi odločitvi. Poleg tega imajo šibko potrpljenje in slabo samopodobo, saj kmalu začutijo, da jih okolje ne sprejema z naklonjenostjo, če se tako obnašajo. Posledice so lahko tudi obsejane vandalistične dejanja, ki jim sicer ne prinašajo koristi, ampak si z njimi dokazujejo, da jim nihče nič ne more in da nimajo omejitev. Otroci, ki niso zmožni odrekovanja, so tudi nestrpni, saj: če je nekaj njegovo, se moram odreči temu,

da bi bilo moje. Nesposobnost se odrekati tiči tudi v ozadju vsake zasvojenosti, saj gre za zadovoljevanje želja po potešenosti, užitju in zadovoljstvu, za »lahko in nenaporno pot«. Vzgoja za odrekovanje ni v tem, da otroka prikrajšamo v dobrinah, ki jih omogoča naša družba, je pribil psiholog, ampak v tem, da ga vzgojimo za svobodno osebnost, ki bo znala v ponudbi dobrin, udobja in užitja sama zavestno izbirati to, kar je zanj pomembno in potrebno, in da bo znal svoje dobrine tudi deliti z drugimi. Napačno je iz strahu pred ljuljko ne saditi niti pšenice, je spet nazorno obrazložil pojem s konkretnim primerom. Zato tudi nima smisla npr. prikrajšati otroka za televizijo; edina posledica tega je, da bodo otroci malo jezni na starše... Otrok se mora namreč naučiti svobodno se odrekati in izbirati. Danes, ko imamo vsega na pretek, je priložnosti ogromno; pred časom, ko je bilo pomanjkanje, je bilo gotovo težje vzgajati za odrekovanje. Še en primer: v postu prikrajšati otroka za slaščice ne vodi nikamor; učinkoviteje bi bilo ga peljati v slaščičarno, ga postaviti pred 15 slaščic in mu reči: »Eno samo si izberi!« Tako se bo moral odpovedati ostalim štirinajstim. Česa takega je sposoben že štirileten otrok, ki mu konkretna izkušnja in doživetje pomenita veliko več kot beseda ali filozofija. Prav tako imamo danes možnost uvajati otroke v to, da kakšno izmed daril, ki jih npr. prejemajo ob Božiču ali drugih praznikih, tako, ki mu je drago,

pokloni komu drugemu, saj jih ima itak na pretek. »Ko dam od svojega, se nečemu odrečem, kar pomeni, da sem svoboden.« Zato otrok ni treba prikrajševati: »Če je možnost, da imajo, naredimo korak naprej!«

Najboljši potrošniki so ljudje, nesposobni odrekovanja, to trgovci dobro vedo. Zato nima smisla puščati otrok doma, ampak je zanje dobro, da hodijo po nakupih s starši, ki naj jim le naročijo, naj si izberejo eno samo stvar; tako se bodo naučili se odpovedati drugim in zdravo rasti. Za odrekovanje lahko vzgajamo že dojenčke, če mama ni 'idealna', taka, ki vse ve in takoj skoči k otroku, še preden ta odpre usta: »Idealna mama je veliko zlo za otroka!« Kot uči Gordon Wheeler, je za otroka dosti boljša »dovolj dobra mama«, taka, ki se ji včasih noče vstati, ki zna presoditi, kdaj otrok resnično kaj potrebuje. Tako se otrok nauči odstopiti od kakšnih želja. Skratka: v predšolski dobi se postavljajo temelji pravil in mej, da jih otrok spozna. V šolski dobi se oblikuje proces samostojnosti, spoznavanje vrednot, preizkušanje odgovornosti in vztrajnosti. Mladostnikov pa ni možno več kaj dosti vzgajati, saj sami preverjajo svojo samostojnost, delajo napake in tako se njihove izkušnje preizkušajo in bistrijo. Vedno se lahko še kaj naredi; vsekakor je najboljši prijem zgled staršev, ki se najbolj prime, ko otrok doživi tudi odrekovanje kot nekaj prijetnega.

Iz tednika *Novi glas*

Vprašujete ODGOVARJAMO

LOJZE KUKOVICA

1 - Vem, da smo se verniki dolžni udeležiti sv. maše na nedelje in zapovedane praznike. Vem tudi, da je tej dolžnosti možno zadostiti z mašo, »ki se opravi kjerkoli po katoliškem obredu na sam praznični dan ali pa zvečer prejšnjega dne«. Tako je rečeno v k. 248 cerkv. zakonika. Ob tem imam pa dve vprašanji. Prvo: ali moram imeti kakšen poseben, morda celo važen razlog, da smem namesto v nedeljo oz. praznik iti k sv. maši prejšnji dan? In drugo vprašanje: Od katere ure prejšnjega dne se veljavno udeležim sv. maše?

Na prvo vprašanje je odgovor preprost: ker cerkveni zakonik, ki to dolžnost maše predpisuje, nič ne govori o tem, da bi se zahteval kakšen poseben razlog za zamenjavo dne, je to jasen znak, da je vernik svoboden glede tega, kdaj hoče opraviti to dolžnost - torej na samo nedeljo oz. zapovedan praznik ali pa en dan prej.

Od katere ure prejšnjega dne se lahko verniki udeležimo sv. maše, da zadostimo tej dolžnosti? Slovenski prevod besede 'vespere' v cerkvenem zakoniku je: 'zvečer prejšnji dan'. Oba ta izraza bi na prvi pogled kazala, kot da je samo zvečer prejšnjega dne mogoče zadostiti dolžnosti sv. maše, ne pa, na primer, že prejšnji dan popoldne. Španski prevod pa latinski 'vespere' prevaja z besedo 'por la tarde'. Iz samih uporabljenih besed bi tako ne bilo moči jasno odgovoriti na to drugo vaše vprašanje. V tem položaju se je nekdo enostavno obrnil na Sveti sedež s prošnjo, naj se uradno pojasni, kako je treba razumeti v tem primeru izraza 'vespere' oz. 'la tarde anterior'. Odgovorilo se mu je, da z vso gotovostjo izpolni dolžnost

nedeljske ali praznične sv. maše vsak, kdor se udeleži katerekoli maše, ki se bere prejšnji dan popoldne in sicer katerekoli uro in brez ozira na to, katera maša se bere. Da se 'vespere' oz. 'la tarde' v tem primeru začne ob 12. uri popoldne. In da tudi latinska beseda 'vespere' sama pogosto pomeni isto, za razliko od podobne besede 'vespera', ki pa pomeni pozni del popoldneva, torej praktično 'večer'. In da je zato cerkveni zakonodavec brez ozira na kakršnekoli jezikovne razloge dal jasno vedeti - z namenom, da prepreči vse morebitne dvome in pomisleke glede časa - kdaj se more v tem primeru izpolniti dolžnost sv. maše.

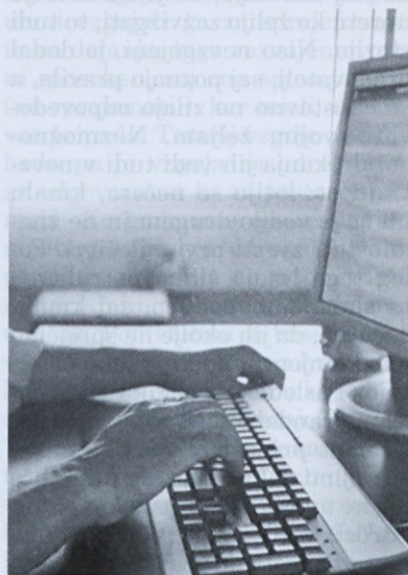
2 - Sedaj, ko se toliko govori o islamu, predvsem v zvezi z vojno v Iraku, se pogosto govori tudi o tem, da se islam deli v dve veliki različni struji, namreč v Sunito in Šiite. Da se med seboj ne samo ne razumejo, temveč da se celo borijo eni proti drugim. Mi morete na kratko kaj več povedati o tem?

Ja, muslimani se delijo v Sunito, ki tvorijo veliko večino (nekako 90% vseh muslimanov) in v Šiite, (nekako 10%). Suniti v glavnem živijo v Iranu (Perziji) in na jugu Iraka. Ta delitev muslimanov v dve veliki struji ima svoj izvor v prvih časih islama. Ko je šlo namreč za izvolitev Mohamedovega naslednika kot voditelja "Prerokove skupnosti", se je večina njegovih tovarišev izrekla za Abú Bakr-a, za njim za Omarja in končno za Uthman-a, medtem ko se je manjšina izrekla za Alí-ja, moža Fatime, edine Mohamedove hčerke.

Tako je nastala stranka Alí-ja, ali stranka Šiitov, po katerih mnenju bi naslednik Mohameda kot kalif

(vrhovni vodja mohamedancev) moral biti vedno eden od članov njegove družine, torej družine Alí-ja. Kmalu so se Šiiti ločili od Sunitov. Ločijo se od Sunitov ne samo po tem, kar je bilo zgoraj povedano, temveč tudi po nauku, katerih glavni je prav ta, da mora vrhovni voditelj mohamedancev (imam) biti vedno in samo iz družine Alí-ja, ki da ima v sebi del luči in božjega bistva, zaradi česar ima v sebi neko nadčloveško znanje in da je zato tudi brezgrešen in nezmotljiv. Šiiti se včasih imenujejo 'dvanajstniki', ker verujejo v 12 imamov, od katerih zadnji, po imenu Muhammad Ibn al-Hasan al-Askari, naj ne bi umrl, ampak da živi nekje nepoznan, da pa se bo nekoč prikazal kot Mahdi, to se pravi, kot Mesija, ki da bo pred poslednjo sodbo prinesel na zemljo dobroto in pravičnost. Usmrtitev tretjega imama je porodila v Šiitih tudi ideologijo 'mučencev' - nauk, da kdor v pade v boju za islam, ne samo da pride v nebesa, ampak da je prištet med 'mučence'.

3 - Ž ženo sva v dvomu o tim. virtualnem seksu in podobnih možnostih, ki jih danes nudi internet (npr. elektronska pošta z erotično vsebino, virtualni erotični pogovori - chat, ipd.). Je greh, če bi se tega kot zakonca udeleževala? Kak-

šen greh? Greh zakonske nezvestobe ali soudeležanja pri tujem grehu, če se namreč druge osebe razgovarjajo o spolnem izživljanju s kakšno tretjo osebo? Bi bil to smrtni greh?

Prvo in osnovno načelo, ki mora voditi zakonsko spolnost, je to, da so pravilno poročenim dovoljena zakonska dejanja, če se pri njih spoštujejo moralni zakoni, ki sta v glavnem dva: njegova združilna razsežnost in njegova roditvena razsežnost. Vse, kar služi tema dvema razsežnostima zakonskega dejanja, je dovoljeno – je to, kar se navadno označuje z besedami 'zakonska intimnost' – vse kar je proti temu, je greh. Dovoljenost ali nedovoljenost kakršnekoli druge ali drugačne spolne dejavnosti je treba presojati po navedenih načelih.

V primeru, ki ga vi navajate, se ponuja pornografija v prizorih, ki jih vi omenjate in s tem tudi vsaj daljna, če ne največkrat tudi bližnja priložnost za greh proti zakonski spolni zvestobi, ki sta si jo zakonca medsebojno dolžna. Gre namreč za poglede, fantazije, pogovore, nečiste želje do podob ali pa celo oseb, različnih od sozakonca. Jasno je, da je to greh in sicer smrtni greh proti zakonski čistosti. Smrtni greh, kajti grehi proti šesti in deveti božji zapovedi (in v tem primeru gre za grehe proti tej zadnji zapovedi) so vedno smrtni, kadar jih kdo vedé in hoté išče ali pa se jim vede in prostovoljno izpostavlja. In ne zmanjša greha dejstvo, da sta obe osebi poročeni in da se temu predajata z medsebojnim pristankom. Zakonskim pravicam se namreč ne moreta odpovedati – z drugo besedo, nobeden zakonec ne more dati svojemu sozakoncu pravice, da bi grešil proti zakonski zvestobi z nečistimi dejanji bodisi v mislih, pogledih, željah ali dejanjih, bodisi sam ali pa z drugo osebo.

SATANIZEM IN VAMPIRIZEM

DRAGO OCVIRK

Vprašanje: *O satanizmu se precej govori. Mislim, da gre za čaščenje hudiča. Precej mladih naj bi podlegalo temu kultu. Ne morem verjeti, da je to sploh mogoče! Kako da ljudje nasedajo temu? Kaj meni Cerkev o tem pojavi? Kako se z njim sooča?*

Vprašanje je zelo aktualno in vredno večje pozornosti, kakor jo sicer uživa pri nas. Je pa zaradi aktualnosti tudi sila obširno, zato bom nakazal samo odnos dela mladih do satanizma, ki se mu je pridružil še vampirizem, ker se med temi mladimi pojavljata skupaj.

Francoska Ministrska komisija za nadzor in boj proti škodljivim sektam (Miviludes) je v poročilu za leto 2004 predstavila skupaj darkerje in sataniste, kajti le-ti novačijo med darkerji. To so mladi, ki se oblačijo v črno, negujejo blede mlečno polt, telo je tetovirano, okrašeno z obročki, iglami ipd., če je mogoče imajo koščen anorektičen videz; nosijo obrnjene križe in satanistično zvezdo, se imajo za Antikrista, povečujejo Eros in Tanatos, Spolnost in Smrt. To vse bolj razširjeno zvrst mladinske kulture podpira trg, še zlasti show business. P. Aries, ki to preučuje za francosko vlado, pravi, da vsebuje glasba, še zlasti rock in metal, tudi satanistične prvine. Med idoli darkerjev so Marilyn Manson in norveški satansko-vikinški rockerji.

A v glavnem gre za iskanje samopodobe, meni Aries: »Mladi darkerji so otroci naše družbe. Težave imajo s svojo identiteto, ker ni več ideologij, s katerimi bi si polepšali svet, kakor v 70. letih. Satanistično-vampirski simbolika služi kot proteza za njihovo identiteto, ki jo drugi dosega s kupovanjem znanih trgovskih znamk.

Darkerji so varni pred sektaško indoktrinacijo, dokler ne podležejo protidružbenemu govoru in okult-

nemu obredju, dokler jih namera, da živijo po zgolj lastnih željah, ne zapelje v povečevanje močnejšega. 'Prav razumljeno' darkerstvo more biti celo zaščita za mladostnika, ker omogoča kanaliziranje njegovih nagonov. V nevarnosti pa je darker, ki iz tega dela ideologijo.« A vse bolj se dogaja prav to. Darkerji so najmanj odporni proti asocialnim sektam in si ustvarjajo ideološko mešanico iz satanizma, nihilizma in neonacizma. Z njo opravičujejo perverzna ali kriminalna dejanja: skrutitve grobov in svetišč, črne in rdeče maše, samomere, umore, nasilje in samopohabljenje, protidružbeni govor...

Satanizem je danes izraz simbole, vrednostne in spolne krize naše družbe in kot tak eden od simptomov ultraliberatne ideologije. Ta namreč ukinja vsaka konstruktivna nasprotja (dobro/zlo, resnica/laž, otrok/odrasel, moški/ženska, človek/žival, človek/stroj, človek/ nezemljan ipd.). Mladi, ki mu podležejo, se ne morejo izoblikovati v zrele, samostojne in odgovorne osebnosti in niso sposobni ustvarjalnega sožitja in sodelovanja. Satanizem kaže, kako je prihodnost naše družbe lahko tudi samouničenje, ker ni le rak na sicer zdravem telesu, ampak je ena od rakavih tvorbov bolne družbe.

Japonci čutijo očarljivost evharistije

MARTA ALLEVATO

S pričo Kristusovega telesa ostanejo Japonci zmedeni, ker ne razumejo njegovega razumskega in filozofskega pomena, čutijo pa skrivnost možnega srečanja z učlovečenim Bogom. Evharistijo občutijo kot vir upanja in odrešenja, ki je nad narodnostnimi in družbenimi razlikami, in kot razlog srečanja ljudi, ki odkrijejo smisel skupine in tako po končani slovesnosti še dolgo ostanejo v cerkvi. To je po mnenju misijonarja p. Alberta Di Bello moč evharističnega sporočila v japonski družbi. To je burna družba mnogih kultur, v kateri se spreobračajo zaradi 'veselja', ki ga posreduje krščanstvo, pa tudi preko poznanstev, ki se sklenejo po internetu. Nekaj vprašanj in nekaj odgovorov p. Di Bella.

Kakšno vrednost ima evharistija v misijonskem delu na Japonskem?

Evharistija je stvar, ki vedno deluje. Onstran teološkega razmišljanja je to edina stvar, ki se vseh dotakne v globini. Japonci v evharistiji čutijo skrivnost, obred. To je njihovi kulturi najbližji vidik, saj pozna tudi šintoizem celo vrsto obredov, ki vernika spravijo v stik s skrivnostmi narave, s spreminjanem letnih časov, s predniki. Evharistija spravi ljudi v stik z učlovečenim Bogom, z Bogom, ki je blizu. Prav možnost neposrednega stika z božanstvom, možnost biti

deležen božje skrivnosti 'znotraj', je vidik, ki očara te ljudi. Šintoistične in budistične templje obiskujejo le parkrat na leto, pa ostanejo vedno zunaj. V krščanstvu pa se 'vstopi' in se tudi čustveno udeležuje 'srečanja' z Bogom.

Samo očarljivost obreda ne more biti privlačnost v visoko razviti družbi. Kako se obred dotakne srca?

Burno valovanje družbe in dejstvo, da ni neke močne oporne točke v življenju ljudi povečuje njihovo krhkost, v srečanju s Kristusom

pa se čutijo rešene. V japonski družbi ni nič podobnega. Možnost rednega srečanja vsak teden je daleč od njihove narodne kulture in miselnosti. Evharistija je edini trenutek resničnega združevanja. Japonci se mnogih reči lotevanjo v skupinah, ampak to so vedno strogo omejene, specializirane skupine. Ni pa prostora za združevanje, ki bi zajelo vse kot človeška bitja brez razlike. Edino priložnost daje Cerkev. To zelo cenijo in ljudje se z zadovoljstvom udeležujejo nedeljske maše. Nekateri župljani so mi rekli, da jim daje nedeljsko obhajilo moč za cel teden in da je to prilika, srečati ljudi. Želja, da bi bili skupaj, je vidna v tem, da se verniki še dolgo po maši zadržujejo v cerkvi. Zato se tudi župnije skušajo opremiti tako, da ustvarijo udobno ozračje: prostori, kjer je mogoče kaj pojesti in popiti, klopi v parkih...

To je srečanje v neki burni družbi. Toda japonska družba je tudi družba mnogih kultur...

Kot pravi Pavel: »Zdaj pa ste v Kristusu Jezusu vi, ki ste bili nekoč oddaljeni, postali po Kristusovi krvi bližnji« (Ef 2,13). Evharistija odpravi vse kulturne, družbene, pa tudi narodnostne razlike. V družbi mnogih kultur je vrednost Kristusa kot središča za srečanje vedno večja. Filipinci, Vietnamci, Šrilančani, Brazilci, vsi imajo svoje posebne značilnosti, toda v središču je evharistija. Predlogi, ki prihajajo, dokazujejo željo, da bi se zbirali okrog evharistije tudi izven nedelje. Singalezijci so na primer prosili, da bi naredili ob petkih uro adoracije; to bi bil vzrok, da se srečajo tudi med tednom. Cerkev čutijo tudi kot kraj, kjer ni več družbenih razlik, kraj, kjer se čutijo sprejete ne glede na družbeni položaj. Spreobračajo se mnogi, ki imajo mentalne motnje in so na nek način odrinjeni na rob. Za njih Bog pomeni upanje. So pa tudi ljudje, ki so osebno raziskovali in so se v tem procesu odločili za krščanstvo.

Zakaj se Japonci spreobračajo in kako?

Ljudje se zavedo veselja, ki ga sporoča krščanstvo, toda na Ja-

ŠKOF HNILICA – papežev zaupnik in zagovornik Medžugorja

JOŽE ŽAKELJ

V eni zadnjih števil Duhovnega življenja sem bral o smrti slovaškega škofa Pavla Hnilice in že preje v eni od števil drugo novico o istem škofu. Ker je bil škof Hnilica važna osebnost v povezavi Medžugorja s svetim očetom, vam hočem posredovati v prevodu članek, ki ga je napisala francoska redovnica Sor Emmanuel v eni od svojih knjig v španščini: 'Medjugorje, el triunfo del corazón', v katerem opisuje dogodke iz življenja škofa Hnilice. Takole pravi:

ponskem je problem najti poti, kako se srečati z ljudmi. Za kaj takega je treba pograbiti vsako priliko: neka moja katoliška prijateljica v Mishimi je lirčna pevka. Imela je razred učencev, pa me je povabila, da bi se udeležil učne ure. Za prijetnejšo družbo sem improviziral kot lirčni pevec in tako sem postal prijatelj skupine. Pozneje so me povabili na svoje koncerte in en fant se je dal krstiti. Ostali pa me od časa do časa obiščejo, obenem pa nadaljujejo svoje iskanje. Križ je skupaj z evharistijo temeljna skrivnost spreobračanja. Krstil sem 25-letnega bogataša. Človek se vpraša, zakaj bogat in slaven človek potrebuje Kristusa: bilo je srečanje s križem. Dvakrat je imel težko nesrečo in po drugi se je odločil za krst. Krstil sem ga za Pavla, ker je, kot apostol, tudi on borben.

Druga spreobrnjenja, predvsem iz protestantizma, pa se dogajajo preko interneta. Nek zakonski par, ki ni bil zadovoljen s svojo veroizpovedjo, je začel raziskavo in primerjal različna verstva na internetu. Končno sta se odločila za katoliško Cerkev. Tudi nek znan slikar (Yamato) se je spreobrnil preko interneta. Vsako leto sem krstil okrog 100 ljudi. Čeprav so mnogi otroci priseljencev, je to vseeno kar lepo število.

Iz Ave Maria

DROBTINICE

Turist je dobil prenočišče v kartuzijanskem samostanu. Ves začuden nad špartansko ureditvijo meniških celic je vprašal menihi: "Kje pa imate pohoštvo?" Namesto odgovora so ga menihi vprašali: "Kje pa imate vi vaše?" "Moje?" se je začudil turist. "Saj sem vendar samo na potovanju!" "Tako je! Tudi mi smo samo na potovanju," so mu odvrnili menihi.

Povrnimo se na 20. marec leta 1984. Mons. Pavel Hnilica, že dolga leta prijatelj Karola Wojtyły, se nahaja v Indiji v razgovoru z materjo Terezijo o papeževem načrtu, da slovesno posveti Rusijo Marijinemu brezmadežnemu Srcu, kakor je naročila naša Gospa v Fatimi. Ta načrt naj bi se uresničil 25. marca, to se pravi, čez pet dni.

»Kakšna škoda, da ne morem biti tega 25. v Moskvi,« pravi škof materi Tereziji. »Nobenega ne bo tam, da bi posvetil Rusijo!« Nazadnje pa se škof odloči in je pripravljen vse storiti, da bo tisti dan v Moskvi.

»Da, pojdite! S seboj vzemite moj rožni venec! Jaz bom molila za vas,« mu pravi mati Terezija z njej običajno gorečnostjo.

»Toda, prestopiti mejo bo skoraj nemogoče!«

»Presveta Devica vam bo odprla vrata Rusije!«

Kakor po čudežu škof dobi vizo. Z vero matere Terezije (in njenim rožnim vencem) se odpravi na pot.

Mejni stražar je prava železna zavesa, kot je bilo pričakovati. »Ne morete naprej!« pravi potnikoma (škofa je spremljal p. Leo) in deklamira v ruščini najdražje besede komunističnega slovarja kletvic. Onadva pa insistirata in čakata. Termometer kaže 15° C pod ničlo. Rožni venci se vrstijo nepretrgoma eden za drugim. Vsako uro stražnik skuša dobiti zvezo s svojim nadrejenim, toda aparat ne de-

luje. Proti jutru jima ves zmeden zavpije: »Izginita od tukaj! Nočem vaju več videti!«

Gospa je odprla vrata Rusije pač na svoj način...

25. marca pride škof v Kremlin. Pohiti v tisto zapuščeno cerkev, ki jo je režim zasmehljivo imenoval 'Muzej ateizma', kjer ljudstvo naskrivaj časti svoje ikone, ko na videz občuduje umetniška dela. Njemu bije srce kot bi hotelo iz prsi, ker za tega bivšega zapornika komunističnih zaporov je ta dogodek pravo čudo. Kupil je časopis Pravda in se postavil za neki stari oltar. Med časopis je položil besedilo Janeza Pavla II. za posvetitev sveta...

Ko je bil Pavel Hnilica na skrivaj posvečen, je dobil nalog, naj se

posveti deželam pod komunistično oblastjo. Škof posvetitelj mu je naročil. »Tvoje delovno polje se razteza od Berlina čez Moskvo do Pekinga.« Po tridesetih letih je prvič stopil na ruska tla. Njegovo srce pastirja bi lahko počilo od ganj-tja, toda biti mora pazljiv, ker ga neprestano opazujejo... Da ne vzbudi pozornosti, se dela kot da z zanimanjem prebira Pravdo, medtem ko dviga svojo prelepo molitev posvetitve Materi Božji. Mons. Hnilica daruje Evharistijo v svojih žepih po obredu, ki se ga je naučil v zaporih, in nato hitro odide. Kakšno veselje! Posvetil je Rusijo in svet skupno z vsemi škofi sveta, kakor je prosila Gospa v Fatimi! Tako se je zaključevalo zadnje poglavje zgodovine komunizma.

Škof se vrne v Rim, kjer ga Janez Pavel II. povabi na zajtrk. Zajtrk, ki je trajal tri ure! Pripoveduje z vso natančnostjo vse podrobnosti, kako je bil v Kremlinu isti dan, ko je papež posvetil svet Marijine-mu brezmadežnemu Srcu. Globoko ganjen sveti oče vzklikne:

»Presveta Devica te je peljala za roko!«

»Ne, vaša svetost, nesla me je v naročju.«

Nato ga sveti oče vpraša: »Si že bil v Medžugorju?«

»Ne, sveti oče, Vatikan mi je to odsvetoval.«

Z zamahom roke Janez Pavel II. obide ugovor in reče: »Pojdi tja 'de incognito' in mi boš povedal, kaj si videl.« Potem ga papež pelje v svojo knjižnico in vzame v roke knjigo p. René Laurentina. Prebere nekaj Marijinih sporočil in izjavi: »Vidiš, Pavel, Medžugorje je nadaljevanje Fatime. Je uresničitev Fatime!«

Nekaj let pozneje mu bo sveti oče rekel: »Današnji svet je izgubil smisel za nadnaravnost, a ga zopet najde v Medžugorju po molitvi in postu in zakramentalni spovedi.«

Od takrat je postal škof velik zagovornik Medžugorja. Papež ga je večkrat pobaral: »Pavel, je kaj novic iz Medžugorja?« Da bi proslavil desetletnico posvetitve sveta, 25. marca 1994, je mons. Hnilica prišel v Medžugorje.

Janez Pavel II. je povedal svoje prepričanje škofu Hnilici, da ga je Fatimska Marija obvarovala smrti v atentatu 13. maja 1981 (štirideset dni pozneje se je Gospa prikazala v Medžugorju). Papež je takrat zaupal svojemu prijatelju: »Zakaj me je rešila? Potem ko sem bil tri mesece med življenjem in smrtjo, sem doumel, da je edini način, kako reševati probleme sveta in Cerkve, spreobrnjenje Rusije v smislu fatimskega sporočila... Edina rešitev je živeti in izpolniti fatimska naročila...«

25. agusta 1991 je Gospa v svojem sporočilu sama omenila Fatimo. Med drugim je povedala: »Vabim vas na devetdnevno odpoved, tako da se bo z vašo pomočjo uresničilo vse tisto, kar sem pričela s skrivnostmi v Fatimi...« To je edini primer, ko Marija v prikazovanju omeni kak drug kraj prikazovanja.

Tako Sor Emanuel, ki od leta 1989 živi v Medžugorju in predava o njem po vsem svetu.

NADZOROVANA MISELNOST

ERIC TOMAS

Skoraj vsak povprečen človek, ki je končal osemletko, pa tudi kakšno višjo šolo, jo zapusti s prepričanjem, da je bil pouk zgodovine zgolj nekaj, kar spada k splošni omiki današnjega šolanega človeka. In nič več kot to!

Sploh se ne zave, da politične mreže in njih nosilci oblikujejo ravno s svojo razlago zgodovine družbeno zavest in vrednotenje narodnih izročil ter s tem tudi trdnost pokončne države – ali pa širijo in vcepljajo usoden občutek manjvrednosti, zaradi katerega naj bi se razne manjšine in manjši narodi sramovali svojega porekla in govorice ter zato videli edini izhod v utopitvi v večino.

Koroški Slovenci, katerim je bil množično vcepljen takšen občutek manjvrednosti v primerjavi z avstrijsko večino, so tragičen primer tega preprostega orodja za usmerjanje ljudske miselnosti.

Tudi beograjski režim se je tega dejstva dobro zavedal, kar je dokazal s svojim ravnanjem že takoj po prvi svetovni vojski. Na Univerzo v Ljubljani je poslal prof. Nikolo Radojčića, svojega zaupnika, ki je tam med obema vojskama predaval jugoslovansko zgodovino – ki je sploh ni bilo!

Po drugi svetovni vojski so to neobstoječo

jugoslovanko zgodovino preimenovali v zgodovino narodov Jugoslavije, postopek pa je ostal isti.

Postopek je bil v tem, da so zgodovino Slovencev skrčili le na zgodovino naroda »hlapcev in dekel«, kar je vsaj navidezno ustrezalo tudi duhu, v katerem je pisal veliki pisatelj Ivan Cankar. Po II. vojski pa je tako okrnjena zgodovina po srcu in trpljenju velikega slovenskega naroda spet prijala tako imenovanemu zgodovinskemu materializmu (ali nauku, da je kar počez vse zgolj snov, tvar, brez duha in duše). To je tolmačil z vidika uporov nezadovoljnih množic proti vladajočemu sloju ('nadstavbi'), kar naj bi počenjal seveda tudi razredno zavedni slovenski človek, še posebno s kmečkimi upori (glej tozadevno dva slovenska 'veleuma': Edvarda Kardelja in Boga Grafenauerja). Vse bitke s sovražniki – in teh ni bilo malo – so morale ostati v slovenski zgodovini zamočlane. Tudi slavna bitka in veličastna zmaga nad Turki leta 1593 pod poveljstvom Andreja Turjaškega.

Dandanes se v raznih razpravah dela večina nekdanjih režimskih zgodovinarjev neumne – in to jim gre tako naravno od rok, brez vsakega truda, da jim človek kar verjame – kakor da zgodovinskega materializma nikoli ne bi bilo. To nevednost kažejo zlasti v razpravah o Venetih. Kakor da nikoli ni bilo režimske prisile nad razlaganjem zgodovine in kot da je šlo pri tem zgolj za znanstvenost. Naj vsakdo, ki ima nekaj spomina, presodi sam!

Iz Ave Maria

Kaj se dogaja z jeziki svetovnega juga?

PIETRO MARIANO BENNI

Kakor narašča globalizacija, narašča tudi število jezikov, ki umirajo, kar povzroča izginjanje celih kultur in s človeškega vidika osiromašuje svet. Kaže, da se to dogaja predvsem na 'svetovnem jugu', kar pa ni razumeti samo v zemljepisnem pomenu, saj so že izumrli ali pa so na poti izumiranja številni indijanski jeziki v Severni Ameriki, jeziki domačinov v Avstraliji, jeziki afriških rodov in jeziki praprebivalcev Latinske Amerike. National Science Foundation v Washingtonu je sprožila preplah s trditvijo, da globalizacija škoduje jezikom, obenem pa pozvala specialiste, ki so pripravljene uporabiti dva milijona dolarjev za načrte, kako rešiti vsaj nekatere izumirajoče jezike (štirje milijoni in pol so bili že razdeljeni za 39 projektov za 70 jezikov, ki so v nevarnosti). »Ljudje za sklepanje poslov in za stike raje uporabljajo zelo razširjene jezike kot je angleščina, kitajščina, hindi, španščina in ruščina,« je zapisala Nicole Rager Fuller iz imenovane organizacije, in dodala, da tudi drugi dejavniki, kot sta internet in televizija doprinašata k izumiranju jezikov predvsem na manj razvitih področjih, ki gre v ritmu dva jezika na mesec in pomeni

v bližnji bodočnosti izumrtje najmanj 3.000 jezikov od vsega okrog 6-7.000, kar jih je na svetu (nekateri znanstveniki sodijo, da jih je 10.000). Bolj številni ko so jeziki v rabi, večje so po mnenju raziskovalcev možnosti oceniti moč in meje človeškega razuma in več možnosti je varovati enkratni zaklad 'krajevnega poznanja' (ki je nasprotje globalizacijskega poenotenja). Končni cilj je bolje razumeti zgodovino človeštva. Antropolog in raziskovalec Wade Davis pravi: *»Vsak jezik je prastar gozd razuma, je slap misli, je življenjski sistem duhovnih možnosti.«* Izvedenci imenovane organizacije pravijo: *»Tistim, ki govorijo samo enega od glavnih jezikov sveta, je verjetno težko razumeti, kaj pomeni izguba enega jezika; morda celo mislijo, da bi bil svet boljši, če bi vsi govorili isti jezik. V resnici pa se siljenje z enim samim jezikom velikokrat združi z nasiljem. Represivne vlade prepovedujejo nekatere jezike in nekatere navade - za njih je to oblika nadzorovanja. In zaslužnena ljudstva pokažejo svoj upor prav s tem, da govorijo svoj jezik in ohranjajo svoje navade.«* Naj bo mimogrede rečeno in brez vsakega žalovanja za preteklostjo, da bi tudi v deželah, kot je Italija, ki jo bombardira angleščina, ki

je pogosto 'makaronarska' in negotova, se pa širi kot plevel tudi tam, kjer je ni prav nič treba, nekoliko upornosti prav dobro storilo (isto je v Sloveniji! op. ur.).

Nadaljna pripomba lingvistov glede ohranjanja večjega števila jezikov zadeva tudi medsebojno bogatenje jezikov. V veliki meri se je to dogodilo prav angleščini, ki je dobila na posodo ali ukradla, preoblikovala in sprejela kar dosti važnih besed iz drugih jezikov in je zato postala bogatejša in bolj razčlenjena, kot je bila v začetku. Prej imenovana organizacija je že izpeljala nekaj projektov, ki se ukvarjajo z ohranjanjem jezikov v nevarnosti. Ustvarjajo neke vrste elektronsko jezikovno knjižnico, ki je posebno važna vsaj za en del 'svetovnega juga'. Arhiv domačinskih jezikov Latinske Amerike je zbral že dragoceno dokumentacijo o stotinah jezikov, od 550 do 700, ki jih še govorijo v Latinski Ameriki. Pred prihodom Evropejcev je bilo v Latinski Ameriki od mehiške meje z Združenimi državami pa do juga Čila in še Karibi zraven okrog 1.750 jezikov. Ta del sveta je še vedno zakladnica izrednega znanja, če upoštevamo, da je tam vsaj 56 jezikovnih družin, medtem ko je osamljenih jezikov (ki niso povezani z nobenim drugim) 73. Za primerjavo: v Evropi sta samo dve družini, indoevropska in ugrofska, osamljen jezik pa je en sam, baskovski. Leta 1993 je bilo v Latinski Ameriki okrog 40 milijonov domačinov, kar je okrog 10% vseh prebivalcev, ki so v nekaterih deželah predstavljali zelo močno skupino, kot v Boliviji, kjer je več kot polovica prebivalcev domačinskega izvora, pa sta vendar samo dve državi, Peru in Paragvaj priznavali enega od domačinskih jezikov kot uradni jezik, torej ob španščini še quechua ali guarani. Jeziki, ki so umirali pred 20 leti, ko se jih otroci niso več učili, so danes večinoma mrtvi. Mnogo je jezikov, ki jih govori komaj kakih 5.000 ljudi, nekatere pa samo nekaj deset.

Iz Ave Maria

Polje, kdo bo tebe ljubil...

ERNEST HIRSCHEGGER (7)

Nova postojanka v Polju

Ustanovila se je 114. domobranska četa, kamor sem bil poslan tudi jaz z nalogo, da uredim vse potrebno za moštvo, razporejanje straž, vzpostavitev zveze s postojankami Sv. Urha in Bizovika ter s štabom itd. Med presledki, ko so se menjavali poveljniki, sem bil vršilec dolžnosti poveljstva. V kraju je bila v šoli tudi nemška postojanka; zaradi znanja nemščine sem imel opravke z njimi. Dobili smo nove uniforme in druge puške ter oddali one narodne, stare. Postojanka se je utrdila v bivšem Sokolskem domu, delno tudi v Prosvetnem domu.

Novembra 1943 so se vršile vojaške vaje na letališču. V začetku januarja 1944 je bila 114. četa določena za prevoz v Velike Lašče. Poveljnik bataljona je postal stotnik Franc Jerebič. Posloviti se je bilo treba od družine in odpotovati v negotovost.

Partizani so se s prisilnim novačenjem silno pomnožili in obožili z orožjem vseh vrst, z vozili in celo s tanki, ker so jim Italijani po 8. septembru predali vse, v zameno, da jim omogočijo miren povratek v Italijo in jih celo spremljajo do meje.

Tudi domobranske čete so stalno naraščale in so se ustanavljali novi bataljoni po vsej deželi.

Domobranstvo

Treba se je vrniti k usodi branilcev Turjaka. Grad ni bil izbran zato, da bi ga branili v primeru napada, temveč zgolj za zbirno središče vaških straž. Podobni zbirališči sta bili v Logatcu in Borovnici, nekatere vaške straže so pa ostale na svojih postojankah, ki so tudi trpele partizanske napade. – Tako smo se znašli pred

dovršenim dejstvom, ko ni bilo izbire med dobrim in slabim, temveč med večjim in manjšim zlom. Po eni plati OF in NOB pod izključnim vodstvom komunistične partije in po drugi zavojevalci in sovražniki Nemci, ki so si prisvojili Štajersko in Gorenjsko, novačili fante v nemško vojsko, jih pošiljali v prve linije na fronti, nacisti in gestapovci, ki so preganjali duhovnike, jih zapirali in pobijali, streljali talce po 10 za enega ubitega Nemca ali 20-50 za ubitega častnika!

Po vsem tem pa nam sedaj okupator ponuja nekakšno avtonomijo v tako imenovani bivši Provincia di Lubiana... Prav to se je moralo zgoditi. Ustoličili se je nova lastna uprava s predsednikom generalom Rupnikom, dovoljena je bila slovenska vojska s slovensko zastavo in poveljevanjem slovenskih poveljnikov pod vodstvom glavnega poveljstva. Delovanje in bojevanje proti komunizmu je bilo omejeno zgolj na slovensko ozemlje, ne pa na frontah, kot je bil primer hrvaških ustašev.

To dejstvo je seveda vznemirilo Komunistično partijo. Takoj nas je

spet pričela dolžiti sodelovanja s sovražnikom, z izdajo domovine itd. S podobnimi napadi je začela že tedaj, ko je še veljal prijateljski pakt med Stalinom in Hitlerjem in ko se je komunistično upornišvo imenovalo še Protiimperialistična fronta. Šele po Hitlerjevem napadu na Sovjetsko si je Komunistična partija izmislila novo ime: OF in NOB.

V domobranskem vrhovnem poveljstvu sta bila še polkovnika Peterlin in Vizjak. Za vodjo obveščevalne službe pa je bil imenovan stotnik Berto Ilovar. Vzporedno se je ustanovila domobranska policija s poveljnikom Lovrom Hacinom. Čete postojank so štejele po 120 mož, tri čete so bile bataljon; pomožne enote so bile še topničarji in posadke tankov in železnic.

Kot že omenjeno, je bila postojanka v Polju nastanjena v Sokolskem domu, last liberalnega telovadnega in političnega društva, katerega člani, prej protikomunistično usmerjeni, so skoro vsi prestopili k partizanom.

Naš prvi poveljnik je bil dr. Branko Jan, jaz kot višji narednik pa pomočnik v štabu. Odslej se naša dejavnost ni več omejevala na samoobrambo, kot v vaških stražah, ko je veljalo načelo: Če bomo napadeni, se bomo branili, marveč je bila taktika tudi napadalna. Glavno poveljstvo je skrbelo za vojaške vaje, tečaje za častnike in podčastnike. Vršili so se dnevni in nočni pohodi z namenom, da se sledi in prežene roparske in morilske partizane.

Nemci pa so novembra začeli z obširno ofenzivo. To je zopet pomenilo veliko nevarnost za vasi in nedolžne prebivalce, saj so bili SS-ovci neizprosni, prav tako kot komunisti, le da so se ti znali pravočasno umakniti, vasi pa prepustiti usodi.

Edino, kar bi moglo delno preprečiti požiganje in streljanje

ujetih, bi bila ponudba našega 'sodelovanja' pri ofenzivi, da bi hodili v predstražah po njim neznanih poteh in krajih. Vedeli smo, da je med partizani veliko prisilnih mobilizirancev, ugrabljenih deklet in ujetnikov. Ta predlog so Nemci sprejeli. Omogočili smo, da je bilo mnogo ujetih partizanov s tem rešenih gotove smrti ter obvarovanih požiga precej naših vasi, žal ne vse.

Večino ujetnikov so potem pošiljali na delo v Nemčijo, nekatere v taborišča, odkoder so se ob koncu vojne ali prej vrnili domov. Ujetnike so najprej pridržali zapre v neki šoli v Ljubljani. Ko smo zato zvedeli v Polju, sva se Karel Habič in jaz odpeljala v mesto z namenom, da med ujetniki najdeva kakerega znanca. Res sva našla tri iz Polja, ki so jih ujeli partizani in pridržali. Te sva mogla rešiti in prepeljati srečne domov.

Januar 1944

Kot že prej povedano, je bila naša četa prepeljana na Dolenjsko v bližino Lašče, oddaljene 25 kilometrov. Okolica je hribovita in goščata in posejana s številnimi kmečkimi vasi. Oblikovala sta se dve bataljona, katerih poveljnika sta bila stotnik Franc Jerebič in prvi poročnik Franc Grum. V skupnem poveljstvu je bil oddelek za obveščevalno službo, ki je bila po avtoriteti strokovnjaka stotnika Ilovarja v Ljubljani. Za to službo imenovana OB 11, sem bil imenovan jaz.

7. Laščah je bila manjša nemška četa s poveljnikom stotnikom Schniedom. Ta četa se je tudi udeležila naših skupnih pohodov proti partizanom, ki so se bojevali z ropanjem in pobijanjem ljudi le za obli partije in za komunistično revucijo.

Edem ko so naše žene skrbele za coko in gospodinjstvo, smo se mi orali izpostavljeni smrtnim nevarnostim, saj so bile žrtve pogos. V domobranstvu smo bili vsi ostovoljci, nihče ni bil v to prisilen, kot so počeli komunisti, z ubitvami in ustrahovanjem.

Časno sem moral iti na poro-

čanje o delovanju OB 11 in po nadaljnia navodila. Dana mi je bila priložnost, da bežno obiščem tudi družino.

Potrebno je povedati, da so se zavedali tako Nemci kot mi, da ne moremo biti zavezniki. Naš ideal je bil reševati domovino, njihov pa zmaga Hitlerjevega nacizma. Jaz kot pooblaščenec za zveze in z znanjem nemščine sem imel dnevne stike s krajevnim nemškim poveljnikom. Poleg redne obveščevalne službe za potrebe našega vojaškega delovanja je obstajala še tajna špijonska mreža v prid zahodnim zaveznikom. Člen te mreže, pod vodstvom polkovnika Vauhnika, je bil tudi stotnik Ilovar, posredno tudi OB 11 in druge OB po večjih postojankah (Vauhnik je bil pred vojno vojaški ataše jugoslovanske vlade v Berlinu, potem pa se je skrival v Sloveniji, kajti gestapovci so ga vztrajno zasledovali.).

Kadar so se naše čete vračale s pohodov, so skoro vedno privedli ujete partizane, še več pa ubežnikov, včasih tudi ranjence. Moja naloga je bila, med drugimi, te ljudi zaslišati o osebnih podatkih in krajih njihovega domovanja. Ujetnike smo zadrževali in hranili do dneva, ko bi morala priti 'kolona', to je številna vrsta kamionov iz Ljubljane, ki je prevajala prehrano za prebivalce občin in vojaške potrebščine. Ko se je kolona vračala, smo jetnike z njo pošiljali domobranski policiji v Ljubljano.

Ob takih priložnostih so čete obeh bataljonov morale zgodaj zjutraj odkorakati koloni naproti, da smo varovali cesto skozi gozdove z obeh strani. Partizani so dobro vedeli, kdaj bo kolona prihajala, in bili pripravljeni v zasledah za napad in ropanje tovora. Poškodovali so mostove ali jih podminirali. Morali smo torej popravljati take mostove. Moja skupina je popravila most tako, da smo navlekli preko njega močna debela. Stal sem v strugi potoka, da vidim, kako bodo debela vzdržala. Sledeči kamion je bil pontonirski z desetino domobrancev. Ko ta zapelje na most, se je razpočila močna mina, skrita v mostu, in se je

odtrgalo kolo tega vozila, ki je zadelo nemškega vojaka, stoječega poleg mene in ga ubilo, razpršeni pesek pa je oplazil mene in mi odnesel kapo. To se je pripetilo v Ortneku pod vasjo Velke Poljane.

Od tod dalje je prevzel spremstvo kolone bataljon iz Ribnice, zadnji del pa je varovala četa iz Kočevja. Naše čete so se obrnile za odhod in vrnitev v Lašče. Kmalu so nas začeli obstreljevati partizani iz zased v gozdu. Eden naših je padel, ena krogla pa se je zapčila v moj čevlji. Ko bi se bil nagnil nekoliko naprej, bi jo dobil v glavo.

Naslednji dan se je kolona vrnila iz Kočevja in se, kot običajno, ustavila v Laščah. Pripravljene sem imel zapornike, da jih predam poveljstvu kolone, ki sem mu dal spremne spiske. Tedaj pa pride ves razburjen v mojo pisarno nemški štabni narednik in kriči, naj se nikamor ne premaknem. »Sie sind verhaftet!« (je vpil (Aretirani ste!)), zaloputnil vrata in jih zaklenil. Bil je SS-ovec. – Ker pa ni vedel, da imam za steno skrivno sobico z oknom, kjer sem prenočeval, pobrem nahrbtnik, brzostrelko in skozi okno odhitim po najkrajši stezi preko travnika, da sem še ujel zadnji kamion kolone na cesti in se tako odpeljal v Ljubljano, kjer sem se predstavil stotniku Ilovarju. V teku istega tedna so gestapovci zgrabili vse druge iz OB služb na postojankah, osumljenih vohunjenja za zaveznike. Nekatere so poslali še pozneje v KZ Dachau, med njimi stotnika Ilovarja, polkovnika Peterlina, poveljnika domobranskega bataljona v Stični, majorja Križa, in druge. V tem taborišču niso uničevali samo Judov, temveč tudi druge, posebno Poljake pa Jugoslovane in zavedne Slovence.

Moj beg se je posrečil sredi avgusta 1944. Omenim naj še nekaj okoliščin iz tistih mesecev. Kamioni kolone so dovažali hrano samo za one občine, ki so bile v območju domobranskih postojank, ne pa za druge, kjer so se zadrževali partizani. To so bile vasi v dobrepolski dolini Suhe Krajine. Ker je bila količina natančno odmerjena in na obroke,

100 LET gospe KRISTINE ŽIGART, roj. GLINŠEK

karte po številu občanov, je bilo težko kaj prihraniti. Občinski urad je pripravil spiske, ki jih je moral podpisati naš bataljonski poveljnik in jaz kot OB 11. Ljudje iz 'partizanskih' krajev so tudi zvedeli, da je prispela kolona v Lašče, zato so mnoge žene, tudi z otroki, po skrivnih stezah gozda prihajale k nam prosit vsaj nekaj hrane. Pritrgovali smo, kolikor se je dalo od poslanega, in jim dajali najpotrebnejše. Ko pa so se te žene vračale domov, so jih pričakali partizani in jih 'osvobodili' še tega in pokradli za kazen, ker so brez dovoljenja zapustile njihovo 'osvojenost ozemlje' in ker so šle prosjačit k izdajalcem belogardistom. Ta Suha Krajina, z manj rodovitno zemljo, je res bila revna..

Podobno se je godilo ljudem, ki so jim partizani dovoljevali hoditi v Ljubljano zamenjati njihove pridelke za druge nujne potreščine. Tudi tem so ob povratku vse pobrali.

Drugič dalje

KRATKE NOVICE

TÜBINGEN – Znana šola splošne retorike Univerze v Tübingenu »Seminar der Allgemeine Rhetorik« je konferenco Benedikta XVI. 12. septembra 2006 v Regensburgu izbrala za govor leta. Ocena: »Zgrajena je mojstrsko v svoji neposredni sestavi, vendar polna razlikovanj in podrobnosti.« Predavanje je bilo »mojstrsko«, oblika, v kateri so ga podali mediji, pa je bilo poenostavljanje, kar je vodilo v napačno razumevanje besedila. Posebej hvalijo »pogum in odločnost, s katero je papež napisal svoje predavanje ne da bi skušal ugajati ali se prilagajati, kar pogosto označujejo kot dialog.« Ocena ponovno potrjuje nesmiselnost muslimanske užaljenosti zaradi papeževega predavanja. (Ave Maria)

Kakor življenje večine slovenskih žen in mater, je tudi življenje gospe Kristine Žigart potekalo skrito in tiho v služenju svojim najbližjim. Tako je skoraj neopazno zdrknil mimo tudi važen jubilej – 100-letnica njenega rojstva, ki ga je obhajala 12. novembra 2006 v krogu svojih dragih.

Gospa Kristina je vzor delavne, poštene in verne slovenske žene, čeprav je bila njena življenjska pot posuta bolj s trnjem kot z rožami.

Rodila se je 12. novembra 1906 v Rimskih Toplicah pri Zidanem mostu. Ko je bila stara štiri leta, je že izgubila mamo. Zato jo je vzela k sebi njena teta Rozalija iz Laškega. Ko pa je bila stara enajst let, je izgubila še očeta, ki je padel proti koncu prve svetovne vojne leta 1917.

Osnovno šolo je obiskovala v Laškem. Stara 20 let se je zaposlila v pivovarni »Laško«.

Leta 1932 se je poročila s posestnikom Francem Žigartom. Živela sta v Spodnjem Porčiču pri Lenartu v Slovenskih goricah. Rodili so se jima trije otroci: Kristina, Franc in Karel. Tam so mirno živeli do januarja 1945, ko so se odločili za beg v Avstrijo. Z vlakom so se odpeljali do Gradca, od tam naprej pa peš v hribe. Tam so se zadržali devet mesecev. Ker je bil mož bolan, so se preselili v taborišče Peggetz pri Lienzu, nato pa z ostalimi begunci v Spittal ob Dravi. Taboriščna leta so bila za družino zelo trda, saj oče ni dobival tiste hrane, ki jo je njegova bolezen zahtevala.

Kot večina taboriščnikov v Spittalu, so se tudi Žigartovi odločili za izselitev v Argentino. Konec leta 1948 so se odpeljali s transportom iz Avstrije v Italijo do Turina in nato do Genove. Januarja 1949 so se vkrcali na ladjo Holbroock, ki jih je po treh tednih vožnje izkrcala v

buenosaireškem pristanišču. Zaradi očetove bolezni so Žigartovi mogli zapustiti Imigrantski hotel šele po dveh mesecih, ker peje zaradi bolezni ni mogel sprejeti službenih obveznosti. Končno so dobili stanovanje na nekem posevu blizu kraja Rojas v buenosairéki provinci. Tam sta oba dobila službo: gospa Kristina kot kuharica, mož pa kot oskrbnik. V tem kraju so želi devet mesecev, potem so se na naselili v predmestju Buenos Aira, v Villa Libertad. Pri nekem Slovcu so najeli stanovanje in si poter z velikim trudom počasi postavili bližini lasten dom.

Gospa Kristina je zmeraj dela in pomagala otrokom, poleg tega pa še pazila in oskrbovala bolna moža do njegove smrti leta 190. Bila je zaposlena v dveh tovarnah. Pri tolikšni zaposlitvi ji je bil pri gospodinjstvu v veliko pomoč nna teta, in to že prej doma kakor tudi pozneje v tujini.

Hčerka in mlajši sin sta zgrdila svoja domova, starejši sin s je poročil in ostal doma z mamo. Pila in skrbela je za vnuke do 90. leta. Potem pa je gospa Kristina prasi pešala in tudi obležala. Svojo 100-letnico rojstva je dočakala v legu domačih, v postelji.

Gospa Kristina! Naj vas obri Bog že tukaj na zemlji obdarja svoj tolažbo, v večnosti pa nagradi vso zvestobo z neminljivo srečo vala vam za zgled!

Leto brez sonca

MARKO KREMŽAR (30)

BEG III.

V četrtek, 31. oktobra, smo Rado, Lojze in jaz odrinili preko Šmarjete proti Dravi. Bil je pust dan, iz nizkih oblakov je od časa do časa pršilo. Prenočili smo ob cesti, na skednju nekega dobrega kmeta, ki se je silno čudil, da bežimo iz Jugoslavije, še bolj pa, ko smo mu pripovedovali, kaj vse se za mejo godi. Naslednji dan zgodaj dopoldne smo prišli do dravskega mostu. Izvedeli smo, da je - vsaj za nas - neprehoden. Poleg Avstrijcev so ga stražili še Angleži, okupacijska oblast v tem delu Avstrije. Že v Borovljah smo slišali, da vlak nekaj dni ne bo vozil. Na praznik vseh svetnikov, v petek, 1. novembra, ni bilo vlaka zaradi praznika, v soboto tudi ne, ker je bil vernih duš dan, ob nedeljah in ponedeljkih pa vlaki sploh niso vozili, ker je manjkalo premoga. Nismo vedeli, kaj naj naredimo. Na slepo smo se odpravili proti najbližjemu hribu.

Srečevali smo ljudi, ki so se vračali od maše. Praznik je bil. Neki možak nas je ogovoril, najprej po nemško, potem po slovensko. Vprašal je od kod in kam. Povedali smo mu. Svetoval nam je, naj se oglasimo pri nekem Rusu, emigrantu, ki je pred letom dni tudi sam pribežal iz Jugoslavije. Popisal nam je pot in šli smo.

Prišli smo do hiše, v kateri naj bi tisti Rus stanoval, in v pritličju zvedeli, da živijo emigranti na podstrešju.

Na vrhu ozkih, lesenih stopnic smo potrkali. Odprl nam je fant, nekoliko mlajši, a večji od mene. Povedali smo, od kod smo, nakar je fant poklical očeta, mater in sestro. Pozdravljanja ni bilo konec. Sprejeli so nas kakor stare znance. Brkati, koščeni wranglovec je skoraj jokal od veselja. Ganjen je bil, da so še na svetu ljudje s tako idejo, kakor so jo branili on in njegova družina vse življenje. Bil je bivši častnik nekdanje carske armade, begunec iz časov ruske revolucije in prve svetovne vojne, zdaj po koncu druge pa je bežal z družino še iz Jugoslavije. Morali smo pripovedovati, kaj vse smo doživeli.

Oče, sin in hčerka, s katero sva kmalu ugotovila, da je dva meseca mlajša od mene, so posedli krog nas, medtem ko je gospa pripravljala kosilo. Bili smo njihovi gostje in malokdaj sem imel občutek, kakor pri tej ruski družini, da so me bili, neznanca - veseli. Ne spomnim se, kaj sem jedel, nikdar pa ne bom pozabil njihovega velikodušnega gostoljubja.

Vsi štirje Rusi so kmalu naredili načrt, kako nas bodo spravili čez Dravo. Domenili smo se, da gremo čez most v ponedeljek z delavskim tovornjakom, to je z ruskimi

delavci, ki hodijo delat iz Celovca na Ljubelj. Deklica, uradnica v ruskem begunskem taborišču, je obljubila, da bo vse organizirala. Tovornjak bo v ponedeljek popoldne ustavil na dogovorjenem kraju, ruski delavci bodo opozorjeni in nas bodo skrili medse. Angleži pa navadno ne pregledujejo delavskih transportov, ki redno vsak dan prečkajo Dravo.

Svetovali so nam, naj gremo do ponedeljka v kake četrte ure oddaljeno zapuščeno gorsko žago. Hrano nam bodo nosili oni. Gospa nam je pojasnila, da nam ne morejo postreči s stanovanjem, ker so ljudje, ki živijo v pritličju, komunisti in jugoslovanski agenti. Ko so zvedeli, da smo prav pri teh spraševali po njih, so se ustrašili.

Po dobrem kosilu smo se pristrčno poslovili, vzeli vrečko s krompirjem, ki so nam ga darovali naši gostitelji, in odšli po blatni cesti v hrib.

Kmalu se je ulil dež. Razpadajočo lopo stare žage smo lahko našli ob kolovozu v gozdu nad vasjo. Ker smo bili mokri, smo si pripravili ognjišče kar sredi koč. Lesena tla smo pokrili s plastjo mokrega peska, na to položili nekaj kamnov in na njih zakurili. Sedli smo krog ognja in pekli krompir. Nato smo si razdelili stražo in zadremali.

Minili sta Lojzetova in moja straža. Nenadoma me nekdo potegne za nogo. »Gori!« Rado je ves prestrašen mahal z rokami. Res je bila koča polna dima.

Plast peska, ki smo ga nanosili v koč za »ognjišče«, je bila pretanka. Skozi njo je pregorela debela deska, na kateri smo kurili, in ogenj se je lotil že tal. V lesenih tleh pod peskom je zijala velika luknja, ki je po robovih gorela. Začeli smo gasiti. K sreči se ogenj še ni razširil pod koč, ki je deloma počivala na koleh. Končno smo pogasili ogenj in se vsi premraženi stiskali na nekakem ozkem ležišču do jutra.

Z dnem je spet pričelo deževati. Zeblo nas je, lačni smo bili in malo poparjeni zaradi naše lahkomišelnosti. Opoldne je lilo kot iz škafe. Nismo upali, da bomo dobili od Rusov obljubljeno kosilo. A kljub hudemu nalivu sta prišla oče in sin s toplo hrano. Obljubila sta nam pomoč še za naprej.

Minil je dan, minila je noč, ta sicer brez ognja in dima, a zato tem bolj mrzla. Nedelja, 3. novembra, je bila sončna. Sobotni dež je izpral okrog žage ves sneg. Bilo je prijetno sedeti na soncu, saj smo bili vsi premraženi. Pripravili smo tudi novo ognjišče. To pot smo zakurili na kosu pločevine, ki smo jo našli v bližini. Spet smo pekli krompir. Bolje bi bilo, da ga ne bi.

Okrog desetih dopoldne se je ustavil pred koč neki kmet. Privabil ga je dim. Ni dosti govoril, le gledal nas je, pa hitro odšel. Zdel se nam je sumljiv, zato smo pogasili ogenj, pobrali šila in kopita ter odšli v gozd. Skrili smo se kakih sto metrov proč od žage in čakali, kaj bo. Bali smo se, da nas bo Avstrijec izdal policiji, ki je po obmejnem pasu lovila nam podobne tiče.

Doslej smo se policajem kar srečno izmikali, čeprav sam Bog ve, da ne po svoji zaslugi, saj smo jo od Šmarjete kresali kar po glavni cesti. Če smo srečali avstrijske žandarje, smo se pričeli glasno smejati, ker je bilo edino, kar smo znali po nemško, razen kakega »Ja«, ki smo ga

primerno pomešali med čimbolj gromko in nemško zvoneči smeh. S takimi jezikovnimi sposobnostmi smo očitno zamotili orožnike, medtem ko molčečemu kmetu tisto nedeljsko jutro nismo bili kos.

Počasi smo postajali brezskrbni. Skoraj nemogoče se nam je zdelo, da bi nas ujeli Avstrijci zdaj, ko nas loči od trenutka, ko bomo prečkali Dravo - zadnjo oviro do svobode - komaj borih 24 ur.

Postajali pa smo tudi lačni in upanje na rusko kosilo nas je počasi, korak za korakom bližalo koči. Nenadoma zaslišimo pri koči korake. »Rusi s kosilom,« smo si mislili. Previdno sem se odpravil pogledat, kar zaslišim rezek klic: »Halt! Hände hoch!« Ozrl sem se in videl zelenega policista, kako je meril name s pištolo. Nato je zašumelo na vseh koncih. Bili smo obkoljeni. »Hände hoch!« Menda sem držal roke prenizko. Od vsepovsod so nam grozile cevi težkih panzer pištol, ki sem jih dobro poznal iz let okupacije.

Spraševali so nas, kdo smo in kaj počnemo. Nenadoma sem spoznal, da sem edini med nami, ki razume kakšno nemško besedo. Strah mi je oživil spomin in sam ne vem, kako sem jim razložil, da smo begunci. Verjetno so nekaj razumeli, ker so nehali siliti v nas. Preiskali so skrbno vsakega posebej in zdelo se mi je, da so postali potem malo prijaznejši. Gnali so nas v dolgi vrsti na policijsko postajo pri mostu, tik mimo hiše, kjer so stanovali Rusi. Naši upi so šli po vodi. Preklemani avstrijski kmet nas je naznanil in verjetno mislil, da je storil hvalevredno državljansko dolžnost.

Po kratkem, neuspešnem zasliševanju so nas Avstrijci izročili FSS, angleški vojaški policiji. Ti so nas prepeljali v Borovlje in zaprli v čisto pravo ječo z rešetkami, pogradi in paznikom. Ker se ječa grdo sliši, so ji na Koroškem rekli »karantena«. Upravljali so jo Avstrijci, uporabljali Angleži, prebivali pa smo v njej Slovenci.

Pustili so mi zvezek, nekdo mi je posodil pero, zato lahko prepišem odstavek iz takratnih zapiskov: »Sedim na deskah pograda v boroveljskem zaporu ali karanteni, na Koroškem, kamor sem prispel po enotedenskem potepanju včeraj, v nedeljo, 3. novembra 1946. Prvo moram omeniti, da je postrežba v koroških zaporih veliko boljša od one v Jugoslaviji. Drugače pa so si luknje podobne. V celici sem sam, a imam kar dva pograda in eno slamnjačo. Tam si bil brez odeje, če je nisi prinesel s seboj, tu pa so mi postregli kar s štirimi. Torej se nimam kaj pritoževati.«

Angleži so me, če se prav spomnim, dvakrat zaslišali, a so se končno le prepričali, da nisem jugoslovanski agent. Pogovor z zasliševalcem, oficirjem FSS, je bil slikovit. Mož je dobro znal nemško, jaz pa kljub učenju za izpit angleško skoraj nič, nemško pa ne dosti bolje. Spraševali so me o jugoslovanskih letališčih, o katerih nisem imel pojma, in o vojašnicah, za katere sem prvič slišal. Menda niso verjeli, da sem bil tam, čez mejo, zaprt. Končno so se naveličali moje jezikovne revščine in so me

Pogled na begunsko taborišče v Spittalu ob Dravi na Koroškem

puščili pri miru. Zvedeli smo, da smo za štirinajst dni »dobri«

Minilo je štirinajst dni, mi pa smo še sedeli. Medtem so nas spravili vse tri v isto celico, da nam ne bi bilo preveč dolgčas. Skupino beguncev, ki je bila zaprta že pred nami v eni od sosednjih celic, so nekega dne odpeljali. Slišali smo se, videli pa ne in do danes ne vem, kdo so bili. Tudi v tem arestu ni bilo navada, da bi se človek predstavljal neznancem.

Resno nas je že skrbelo, kaj bo z nami. Zdaj smo bili edini zaporniki v »karanteni«.

Ko smo 19. novembra zvedeli, da nas bodo Angleži odpeljali iz zapore, smo si obljubili, da poskačemo iz drvečega tovarnjaka, če bo ta zavil proti Karavankam. Pa ni. Zapeljali so nas čez most in spustili sredi Vetrinjskega polja. Angleški vojak, ki je bil za šoferja, nam je malomarno svetoval, naj se ne pustimo še enkrat ujeti Avstrijcem, in oddijval naprej proti Celovcu. Mi smo odpešali za njim.

Kam? Od nevidnih sojetnikov, s katerimi smo se v boroveljski karanteni včasih kričaje pogovarjali, smo zvedeli, da je neke v Celovcu pater Odilo Hanjšek. To dobro frančiškansko dušo sem poznal še iz časov mladinskega orkestra in še od prej, ker je bil dober prijatelj Capudrove družine.

Vprašanje je bilo, kako v Celovcu najti patra Odila. Ne vem, kdo se je spomnil, da se imenuje sedež celovške škofije: »Gurkenhaus«. Tja gremo. Tam bo že kdo vedel, kje je pater Odilo.

Prišli smo do prvih mestnih hiš. Bili smo v Celovcu. Poskušali smo hoditi po celovških ulicah, kakor bi bili tam doma, čeprav nismo vedeli, kam gremo. Bali smo se policije. Meni je bila poverjena naloga, da vprašam kakega Celovčana, kje je Gurkenhaus. Pa se je enim preveč mudilo, drugi mi niso vzbujali zaupanja, medtem ko sem sam pri sebi koval primerno nemško vprašanje in čakal, da srečamo tudi primernega človeka. Končno sem se na prigovarjanje tovarišev odločil, da vprašam, kje je tisti Gurkenhaus, nekega miroljubnega starejšega

V Spittalu z atom in mamó, na cesti pred taboriščem.
(Velika noč 1946)

gospoda, ki nam je prihajal nasproti. Nisem še odprl ust, ko vidim, kako Lojze in Rado stečeta čez cesto. Pogledam in ostrmim ...

S hišnega praga na drugi strani ceste se nam je smejal Janko. Sredi Celovca smo se ustavili prav pred hišo, kjer je pri oknu večerjal on.

Božja roka nas je pripeljala na varno. Bega je bilo konec.

Hip nato smo že sedeli v zakurjeni sobi med rojaki. Med njimi je bilo več beguncev. Pogostili so nas. Pomlatili smo kruha, da je bilo kaj! Potem so nam skuhali še konzerv. Lepo je bilo med domačimi ljudmi, čeprav razen Janka nisem nikogar poznal.

Še isti večer smo obiskali patra Odila, ki je bil ravno nekaj bolan. Pri njem smo dobili našega starega družinskega prijatelja in enega od urednikov Slovenca, gospoda Janka Hafnerja. Zdaj se je on zavzel za nas, nas peljal še enkrat večerjat, tokrat v gostilno, pa poskrbel tudi za prenočišče.

Drugo jutro smo obiskali našega gospoda škofa.

Škof dr. Gregorij Rožman nas je vse po vrsti pristrčno pozdravil. Bili smo del njegove črede. Ko je zvedel, kdo sem, je bil še bolj vesel, menda zato, ker sem bil brat njegovega duhovnika Marjana in ker je cenil našega ata. Tisto jutro v Celovcu mi je bilo ob pogledu na našega škofa težko. Medtem ko je nam vlival poguma in upanja, je bil sam zapuščen in preganjan begunec. Pred odhodom nam je dal svoj blagoslov. Malokdaj sem občutil kakor takrat, da je blagoslov precej več kot le nekaj obrednih besed.

Po kosilu so nas z majhnim tovornjakom odpeljali v Spittal ob Dravi, kjer je bilo begunsko taborišče in kjer so me čakali starši. Vozilo, ki je bilo last taboriščne uprave, je vozil neki rojak, ki je poleg uradnih poslov opravljal tudi taka človekoljubna dela.

Okrog treh popoldne, v sredo, 20. novembra, se je ustavilo odprto vozilo, na katerem smo Lojze, Rado in jaz prezebali vso pot od Celovca, sredi velikega špitalskega taborišča.

Pred mano je bilo leseno mesto sivih barak, ki so kukale izpod sneženega plašča. Ozrl sem se in kdo mi maha skozi okno najbližje barake? Zupanova Lenčka! Pritekla je k meni in tako je bila moja soseda iz Most prvi človek, ki mi je stisnil roko v novem, begunskem bivališču.

Hitro sem se poslovil od voznika in obeh sobeguncev ter stopil z Lenčko po zasneženi, široki glavni cesti proti baraki številka 3, kjer so me čakali domači. Vstopila sva skozi glavni vhod in stopala po dolgem notranjem hodniku barake mimo vrste enakih vrat. Ko sva prišla do sobe, v kateri so stanovali moji domači, se je Lenčka poslovila. Prišel je trenutek, o katerem sem sanjal mesece, ko sem se potikal po zaporih in zavodih.

Potrkal sem. Mamica je odprla vrata, atek je stal za njo in tetka je kukala od strani - le da bolj od daleč. Objeli smo se. Bil sem doma.

Dalje prihodnjic

DROBTINICE

Otrok se je igral na snegu. S sanmi se je spuščal po bregu v dolino in v nekaj sekundah pridrvel z vrha na cilj. Potem je vzel sani v roke in jih vlekel po bregu navzgor, da se je lahko ponovno spustil v dolino. Za to je porabil šest minut. Enajstkrat se je otrok spustil z vrha v dolino in desetkrat je vlekel sani po bregu navzgor. Enajst spustov je trajalo eno minuto, naporna pot do vrha pa celo uro. Kljub temu je otrok na poti proti domu razmišljal samo o tem, kako prijetno se je bilo spustiti v dolino.

Kitajec je prišel v Evropo. Na letališču ga je pričakal znanec. Ko sta prišla na trg pred letališčem, je Evropejec opazil avtobus, ki je bil pripravljen za odhod. Prijel je Kitajca za roko in mu rekel:

"Brž! Ujeti morava avtobus."

Stekla sta čez trg in vstopila v avtobus. Ta je takoj odpeljal. Evropejec je ves zadihan pogledal na uro in rekel:

"Hvala Bogu, da sva ga ujela. Tako sva pridobila deset minut." Kitajec ga je vprašujoče pogledal: "In kaj bova storila s temi desetimi minutami?"

Duhovno življenje je objavilo

MAJ

PRED 60 LETI (1947)

BIRMA

Letošnje birmovanje otrok slovenskih staršev v Buenos Airesu je bilo 18. maja. Pripravil je otroke za birmo izseljenski duhovnik Janez Hladnik, birmal pa je msgr. dr. Julián Martínez. Nazadnje je bilo birmovanje pred tremi leti. Med priimki birmancev so bili naslednji slovenski: Bandelj, Bat, Bolčič, Čebren, Černič, Črnko, Čuk, Furlan, Gerdol, Globokar, Gulin, Jakončič, Jazbec, Jerič, Keber, Kodrič, Krzič, Kutin, Lasič, Leban, Lukman, Maurič, Milharčič, Mlakar, Nemec, Nuncija, Primožič, Rijavec, Smrdelj, Stantič, Strle, Sviligoj, Šatej, Šeruga, Škabar, Štrancar, Štubelj, Tavčar, Troha, Ušaj, Zupančič, Zidar, Zlobec, Žbogar. Med botri pa so bili še tile: Bevčič, Bratuž, Cej, Cijan, Černeka, Dodič, Erzetič, Faganel, Ferletič, Figelj, Filej, Glavič, Kapetin, Kerševan, Klanjšek, Komelj, Koradin, Kornhauser, Koruza, Kovač, Kukovič, Kurin, Lah, Lazar, Markič, Mihelj, Mlekuš, Nanut, Novak, Pahor, Pajek, Paušič, Pičulin, Simčič, Slejko, Suban, Škamperle, Šonc, Truden, Urdič, Valentinčič, Žigon.

KAJ Z BEGUNCI

Hladnik poroča: »V Rimu deluje Slovenski Socialni Odbor, ki vodi evidenco vseh Slovencev iz Jugoslavije in tistih Primorcev, ki so zašli v ta položaj kot protikomunisti (). Obrniti se je na naslov Via dei Colli 8, Roma, kjer je prijaviti vse osebne podatke vsakega, kateri želi priti v Argentino.

Za begunce, ki so na Koroškem, je trenutno jako težko kaj storiti (). Pričakuje se, da bo Argentina poslala v Avstrijo svoje zastopstvo in bo tedaj mogoče vse te zadeve enostavno rešiti.«

TRST V PRIČAKOVANJU

Prijavil se je kot kandidat za tržaškega guvernerja tudi Slovenec, znani pisatelj dr. Anton Novčan, ki je bil poslanec v Beogradu kot zastopnik Slov. demokratske stranke.

PREDLOGI SLOVENSKE DUHOVŠČINE

Majska številka *Duhovnega življenja* prinaša predloge »za iskreno in plodno ureditev cerkveno-državnih razmer na Primorskem.« V imenu slovenske duhovščine so jih izročili msgr. Novak, A. Pavlica in A. Rutar v roke dr. Besednjaka.

PRED 50 LETI (1957)

1. Na praznik sv. Jožefa Delavca je imela *Družabna pravda* svoj občni zbor v dvorani Slovenske hiše. Pri volitvah so bili izvoljeni dosedanji odborniki.

1: Večne obljube je položila s. Marija Amparo Moder v Hospital Español, kjer deluje že pet let.

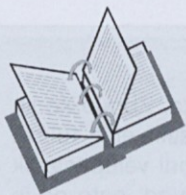
5: Drugi slovenski dan na Pristavi v Moronu je organiziralo Društvo Slovencev. Posvečen je bil 40-letnici majniške deklaracije. Anton Orehar je med mašo v pridigi svetoval rojakom, kako naj sprejemajo vplive tujine: »Ne zavreči svojih vrednot in ne si nadevati stvari, ki se jim ne prilagaj«. Proslavo je vodil bivši celjski

župan dr. Alojzij Voršič, v imenu SLS je govoril bivši jeseniški župan Valentin Markež, v imenu liberalne stranke pa Rudolf Žitnik. Po proslavi je bil družabni del, na katerem je nastopila belokranjska folklorna skupina, ki jo je vodil dr. Bano ter nastop deklet, katere je pripravila ga. Ema Kessler Blejčeva. Namen vsakoletnega slovenskega dne je združiti vse slovenske organizacije in rojake v eno samo družino.

12: Slovenci so romali v Luján. Računajo, da jih je bilo čez 2000. Trije slovenski fantje iz Lanusa, Tone Burja, Lojze Črnak in Mirko Grbec so letošnje romanje opravili peš. V 17. urah so prehodili 70 km poti in se na jutro romanja priključili glavni romarski skupini. Ob priliki darovanja so romarji dobili v spomin podobico Žalostne Matere božje iz Vetrinja s sledečim besedilom: »V času, ko mnogi katoliški verniki pozabljajo, kaj jim je Cerkev in da brez Cerkve ni zveličanja, smo katoliški Slovenci sklenili ob priliki svojega vsakoletnega romanja k Materi božji v Luján, dne 12. maja 1957, da bomo: ostali zvesti katoliški Cerkvi do smrti, jo branili pred krivičnimi napadi nasprotnikov in sodelovali z njo pri razširjanju božjega kraljestva na zemlji; pripravljeni žrtvovati kot naši slovenski mučenci iz let komunistične revolucije rajši življenje kot pa radi časnih koristi od nje odpasti«.

19: Slovenski univerzitetni študentje, organizirani v Slovenskem katoliškem akademskem društvu (SKAD), so imeli svoj študijski dan. Po maši, ki jo je imel njihov duhovni vodja dr. Ignacij Lenček, jim je predaval Rudolf Smersu o problemih moderne socialne politike, nato pa še dr. Ivan Ahčin o stališču krščanske filozofije k sodobnim socialnim problemom. Teden za tem so imeli občni zbor.

Slovenska mladina v Buenos Airesu je organizirana predvsem v dveh mladinskih organizacijah: v Slovenski fantovski zvezi (SFZ) in Slovenski dekliški organizaciji (SDO). Poleg teh obstaja še Mladinski dom (pod po-

iz naše kronike

METKA MIZERIT

kroviteljstvom salezijancev), s fantovsko in dekliško vejo, pa organizaciji za slovenske srednješolce in za visokošolce. Vse pa družijo mesečnik *Mladinska vez*, ki je začel izhajati.

25: **Na 2. občnem zboru SKAD-a** je bil izvoljen naslednji odbor: predsednik Vlado Voršič, tajnik Tine Debeljak ml, blagajnik Jože Bajlec; odborniki Mirjanka Bajlec, Božo Žužek in Franci Markež. Duhovni svetovalec društva je postal univ. prof. dr. Ignacij Lenček.

26: **Ob 15-letnici mučeniške smrti dr. Lamberta Ehrlicha** je bila v San Justu spominska proslava. Mašo zadušnico je daroval Janko Mernik SDB. Zatem je bila v slovenskem domu akademija, pri kateri so govorili prof. Pavle Verbic, Slavko Koborné in Tine Duh st. Med proslavo je pel cerkveni zbor iz San Justa.

Na zadnjo nedeljo v maju **katoliške izseljenske skupnosti v Argentini** že več let zapovrstjo skupno proslavljajo Mater božjo. V procesiji, kjer se lepo odražajo narodne noše posameznih narodnih skupin, obiščejo Marijino svetišče, buenosaireško stolnico. Slabo vreme je letos procesijo onemogočilo, pač pa so se katoliški izseljenci zbrali k večerni maši. Zbrane vernike je nagovoril mons. Albino Mensa. Češki izseljenci so stolnici poklonili kip praškega Jezuščka, ki so ga v noči od 16. do 17. maja 1955 požigalci cerkvá in škofijske palače odnesli neznankam. Za slovo je vsaka izseljenska skupina zapela pred Marijino podobo svojo najljubšo Marijino pesem. Slovenci so zapeli *Marija skoz' življenje*.

KRATKE NOVICE

REGENSBURG

– Regensburška škofija je 18. novembra 2006 prodala predmete, uporabljene pri papeževem septembrskem obisku v tem mestu. Izkupiček bo namenila gradnji frančiškanskega središča v Nazaretu. (Ave Maria)

DUHOVNE VAJE ZA DEKLETA IN FANTE so bile v petek, soboto in nedeljo, 2. - 3. in 4. marca v Mallinckrodtu. Vodil jih je g. Franci Cukjati. Udeležilo se jih je 18 deklet in 8 fantov, ki so preživeli tri dni v duhovni poglobitvi, molitvi, premišljevanju in razgovoru.

V četrtek, 1. marca, je 14 deklet in 20 fantov **IZ NAŠEGA DOMA San Justo odpotovalo v Bariloche na TURNIR ODBOJKE**. Vodil jih je prof. Jure Urbančič s sodelavci. V Barilochah je tekmovalja organiziral Milan Magister ml. Mladi iz San Justa so odigrali več iger; srečali so se z slovensko mladino in se veseli vrnili domov.

VELEPOS LANIK RS prof. AVGUŠTIN VIVOD je v torek, 6. marca, **OBISKAL OBČINO SAN MARTÍN**, kjer živi lepo število slovenskih rojakov. Sprejel ga je župan dr. Ricardo Ivoskus. Na srečanju so bili navzoči tudi predsednik Slovenskega doma v San Martinu inž. Tone Podržaj, predsednik Zedinjene Slovenije g. Lojze Rezelj, podjetniki in občinski odborniki.

VELEPOS LANIK RS V TUCUMANU. Na **POSVETITEV ŠKOFA msgr. LOJZETA**

URBANČA je prišel tudi veleposlanik RS prof. Avguštin Vivod z gospo. Ob tej priložnosti je obiskal tudi slovenske družine, ki žive v Tucumanu. Z njimi se je srečal v Hotelu Catalina's Park. G. veleposlanik je spregovoril rojakom o položaju Slovenije v današnjem svetu in o dolžnostih slovenskih rojakov do nje. Govoril je v kasteljanščini, ker je veliko mladih, ki ne razumejo slovensko. Spodbujal jih je tudi k učenju slovenščine. Po končanem pogovoru so bili vsi navzoči povabljeni na prigrizek ob pogrnjenih mizah.

MESEČNI SESTANEK odseka ZSMŽ V SAN MARTINU je bil v četrtek, 15. marca. Vodila ga je predsednica ga. Polona Makek. Bernarda Opeka Zihrl pa je pripovedovala o svojih vtisih z Madagaskarja, ob priložnosti obiska svojega brata misijonarja Petra Opeke.

OBČNI ZBOR V SLOMŠKOVEM DOMU je bil v nedeljo, 18. marca, po sv. maši. Vodil ga je predsednik Marko Selan, ki se je najprej v molitvi spomnil vseh pokojnih članov, ki so umrli v preteklem poslovnem letu. Sledila so poročila odbornikov. Predsednik je posebej poudaril delo za mladino

in obnovitvena dela v dvorani, ki jih je imel na skrbi gradbeni odbor: inž. Miha Podržaj, Jože Šmalc in Franci Urbančič. Ker je nekaterim odbornikom zapadel mandat, so bile dopolnilne volitve, pri katerih so bili izvoljeni naslednji člani: cont. Miha Bokalič, Toni Javoršek, Mateja Hribar Šmalc, Metka Erjavec Tomazin, Lučka Kinkelj, Veronika Javoršek, dr. Boris Štrfček in inž. Miha Podržaj. Po uradnem delu je vse navzoče pozdravil Boštjan Kocmur, predsednik Društva Slovenija v svetu.

Po občnem zboru je odsek **ZSMŽ SLOMŠKOV DOM** povabil na **KOSILO**, združeno s **DOBRODELNIM SREČELOVOM**. Predsednica Zveze Metka Erjavec Tomazin je pri poročilu predstavila dobrodelno delo, ki ga vrši ZSMŽ.

NA PRISTAVI je bila v nedeljo, 25. marca, **TOMBOLA**. Lepo vreme je privabilo veliko rojakov, ki so z zanimanjem sledili klicanju števil in čakali na bogate dobitke (televizijski sprejemnik + DVD, hladilnik z zmrazovalno skrinjo in še veliko drugih lepih dobitkov). Tudi tisti, ki niso imeli sreče, da bi kaj zadel, so bili veseli, saj so z udeležbo na tomboli podprli skupni dom na Pristavi.

KOSILO odseka ZSMŽ V SAN JUSTU je bilo v nedeljo, 25. marca. Pri maši je pel otroški pevski zbor. Kosilo je bilo v Domu. Vse navzoče je pozdravila predsednica odseka ga. Nežka Lovšin Kržišnik, potem pa še predsednica Našega doma ga. Mici Malavašič Casullo. Sledilo je okusno kosilo, ki so ga skuhale skrbne gospodinje. Po kosilu je sledilo petje in recitacije. Pod vodstvom gđc. Anice Mehle so mamice zapele pesmi z Dolenjske, Štajerske in Primorske. Ga. Nuška Belič Draksler je recitirala Gregorčičevi pesmi »Na semnju« in »Prstan«. Žene in matere so pripravile res lep in prijeten dan.

VOLITVE predstavnikov v **SVET ZA SLOVENCE PO SVETU** je bil v četrtek, 29. marca, v rezidenci veleposlanika v Martinezu. Vsaka slovenskih organizacij in ustanov v Argentini je posla-

la svojega zastopnika. Zbralo se jih je 24 iz vseh treh vselitvenih tokov. Najprej jih je nagovoril veleposlanik RS prof. Avguštin Vivod, nato pa je sledilo tajno glasovanje. Izid je bil naslednji: Tone Mizerit (11 glasov), dr. Andrej Fink (8 glasov), arh. Andrej Duh, Mirjam Oblak, Marjan Petkovšek, France Rant in arh. Jure Vombergar so dobili vsak po 1 glas.

V SLOMŠKOVEM DOMU je bil **vsak petek v postu KRIŽEV POT IN SV. MAŠA** ter priložnost za spoved. V petek pred cvetno nedeljo je bila **DUHOVNA OBNOVA**, ki jo je vodil g. Franci Cukjati.

DUHOVNE OBNOVE za veliko noč so bile tudi **PO VSEH SLOVENSКИH VERSKIH SREDIŠČIH**; San Justu, San Martinu, Carapachayu in Castelarju.

CVETNA NEDELJA je bila letos 1. aprila. Pri slovenskih mašah so duhovniki blagoslovili oljčne vejice in butarice, ki so jih otroci nesli v procesiji. Dekleta in žene pripravijo vsako leto lepe slovenske butarice, ki blagoslovljene krasijo naše domove skozi vse leto.

VELIKI TEDEN V CERKVI MARIJE POMAGAJ. Slovesni obredi velikega tedna so bili v večernih urah.

NA VELIKI ČETRTEK se spominjamo, da je Jezus postavil zakramenta presvetega Rešnjega Telesa in maš-

niškega posvečenja. Sv. mašo za žive in rajne slovenske duhovnike je ta dan daroval g. Franci Cukjati, somaševal pa je dr. pater Kukovica. Ljudsko petje, ki ga je vodila priložnostne pevka skupina, je povzdignilo slovesnost bogoslužja. Petje je na orglah spremljala prof. Andrejka Selan Vombergar. Mašo je vodil inž. Janez Krajnik. Berili sta brala Pavel Grohar in Marjana Rožanec. Pri pridigi je g. Cukjati govoril o pomenu presvete Evharistije. Po končani maši je duhovnik prenesel sv. Rešnje telo, nato pa je bilo češčenje. Najprej so molili pred Najsvetejšim žene in moške. Molitev svete ure je vodil dr. Jure Rode. Naslednjo uro češčenja je opravila mladina; spremljal jih je g. Franci Cukjati. Nabirka med mašo je bila za Vincencijevo konferenco.

NA VELIKI PETEK se je k obredom zbralo veliko rojakov, predvsem družin z otroki. Bogoslužne obrede je opravil pater dr. Alojzij Kukovica; vodil jih je inž. Tone Podržaj. Berili sta brala Saši Podržaj in Tomaž Vombergar. Obrede je s petjem spremljal Mešani pevski zbor San Justo pod vodstvom prof. Andrejke Selan Vombergar. Peli so pasijon, Trpljenje našega Gospoda Jezusa Kristusa. Solisti so bili: Gregor Modic (kronist), Martin Selan (Kristus) in Aleks Cestnik (Pilat). Pater dr. Alojzij Kukovica je spregovoril o pomenu Kristusovega trpljenja za naše odrešenje. V drugem

Prvi dan pouka v Našem domu v San Justu. Foto Marko Vombergar

Začetek Slovenskih osnovnih šol v Dvorani škofa Gregorija Rožmana. Prireditev pripravila Balantičeva šola iz San Justa. Foto Marko Vombergar

delu je bilo češčenje sv. križa. Dolga vrsta vernikov se je bližala oltarju, da bi poljubila Kristusa, ki se je daroval na križu v spravo za naše grehe. V tretjem delu je bilo sv. obhajilo.

Po obredih je bil križev pot v veliki dvorani škofa Rožmana. Mladina iz San Justa je pripravila besedilo in pesmi, ob katerih smo premišljevali Kristusovo trpljenje. Na stenah so visele slike štirinajstih postaj križevega pota. Ob vsaki postaji smo zapeli primerno pesem in premišljevali ob besedilu, ki so ga izmenoma brali Marjana Kržišnik, Veronika Marinčič, Sonja Pogljajen in Gregor Modic. Hvaležni smo mladini in sodelavcem iz San Justa, ki so nam ob tej priložnosti pripravili križev pot.

NA VELIKO SOBOTO so slovenski duhovniki po naših domovih blagoslovili jedila za velikonočni zajtrk, kar je lep običaj, ki smo ga prinesli iz Slovenije in ga tukaj nadaljujemo.

V cerkvi Marije Pomagaj je bilo bogoslužje ob 21. uri. Opravil ga je delegat slovenskih dušnih pastirjev v Argentini dr. Jure Rode. Potek slovesnosti je vodil Tone Rode. Duhovnik je najprej blagoslovil ogenj in v zatemnjeno cerkev prinesel prižgano svečo, ki pomeni Kristusovo luč, ki

razsvetljuje temo poganstva. Sledilo je bogoslužje božje besede. Berila so brali Lučka Kinkelj, Marko Selan, Veronika Godec in Tone Rode. Pri krstnem bogoslužju smo obnovili krstne obljube. Dr. Rode je daroval sv. mašo za žive in rajne Slovence v Argentini. Berilo je bral predsednik Zedinjene Slovenije g. Lojze Rezelj. Nabirka je bila za cerkev Marije Pomagaj. Slovesnost bogoslužnega opravila je povzdignil Mešani pevski zbor San Justo, ki je pod vodstvom prof. Andrejke Selan Vombergar prepeval velikonočne pesmi. Na orglah jih je spremljala ga. Anka Savelli Gaser. Dr. Jure Rode je pri pridigi poudaril pomen velike noči in Kristusovega vstajenja za našo vero. Voščil je blagoslovljene velikonočne praznike vsem rojakom, posebej še bolnim in ostarelim ter osamljenim, ki se niso mogli udeležiti velikonočnega slavlja.

Vse tri večere velikega tedna je bila priložnost za sv. spoved. Zakramentu sprave se je približalo veliko vernikov.

NA VELIKO NEDELJO so bile po naših slovenskih verskih središčih slovesne sv. maše in potem skupen zajtrk.

DROBTINICE

Kmet, ki je nosil na hrbtu polno vrečo zrnja, je srečal, Boga. Bog ga je prosil, naj mu da svoje zrnje. Kmet je poiskal najmanjše zrno in ga dal Bogu. Bog je zrno spremenil v čisto zlato in ga vrnil kmetu. Tedaj se je kmet začel jeziti sam nase, zakaj ni podaril Bogu cele vreče. (Indijska legenda)

Michelangelo je rekel neki grofici:

"Star sem že šestinosesdeset let. Upam, da me bo Bog kmalu odpoklical." Grofica ga je začudeno vprašala:

"Ste utrujeni od življenja?"

"To ne, pač pa žejen življenja," je pojasnil umetnik.

Pila sta na svoje prijateljstvo. "Če bi imel pet televizorjev, bi mi podaril enega?"

"Seveda!"

"Če bi imel pet avtov, bi mi podaril enega?"

"Seveda!"

"Če bi imel pet srajc, bi mi podaril eno?"

"Ne!"

"Zakaj pa ne?"

"Zato, ker jih imam pet!"

Mož in žena sta v gostilni naročila rižoto. Ko jima je natak postregel, je mož takoj začel jesti, žena pa je nekaj časa gledala v krožnik, potem pa rekla:

"Tako majhne porcije so nama prinesli, da se bom pritožila!"

"Bodi tiho in jej!" ji je rekel mož, "še vesela boš, da si dobila tako malo!"

+

Znani zoolog se pohvali prijatelju:

"Uspeli smo križati dihurja in goloba."

"In kakšen je uspeh?"

"Smrdi do neba!"

+

V policijski konjeniški enoti so dobili dva nova konja, v službo pa so sprejeli tudi dva nova policista konjenika. Za vsakega je bil en konj.

malo za šalo...

"Označiva si konje, da jih ne bova zamenjala!" predlaga prvi.

"Se strinjam," reče drugi. "Jaz bi mu kar odrezal rep."

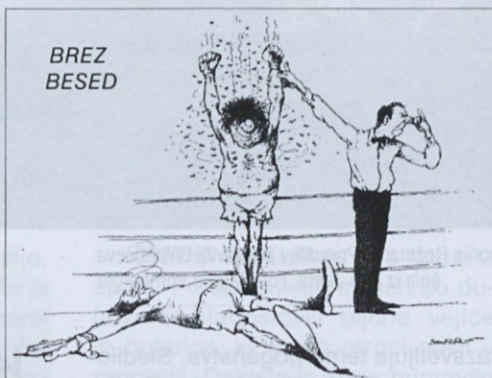
In res. Oba odrežeta repe. "In kako jih bova sedaj ločila med seboj?"

"Odreživa jima grivo!" predlaga prvi.

In res. Oba odrežeta žimo.

"In kako jih bova sedaj ločila?"

"Veš kaj," reče drugi, "ne komplicirajva. Tvoj je beli, moj pa rjavi konj."

Claude Serré

UVOŽENO IZ SLOVENIJE

- Socializem je bil učinkovito neučinkovit sistem.
- V partijo so verjeli ateistični verniki.
- Komunistični revoluciji navkljub je Slovenija postala demokratična država.
- Bolj se bojim privatizacije Udbe kot politizacije policije.
- Nekateri so izgubili kompas, ravnaajo se po zvezdi, rdeči.
- Poklicni komunisti so že nekaj časa brez zaposlitve.
- Namesto udarnega naslova časnika Delo, predlagam bolj komercialnega: Dolce far niente.
- Nekdanji komunisti se na vse kriplje trudijo dokazati, da je komunizem v piclem poldrugem desetletju čudežno izginil.
- Še vedno trdijo, da je bil jugoslovanski komunizem drugačen od sovjetskega – povejte mi razliko.
- Poznal sem rdečega škofa – za demokratičnega partijskega sekretarja pa še nisem slišal.
- V sodobnosti se težko najdem, preveč je podobna preteklosti.
- V socializmu smo bili lačni svobode.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

SLOVENSKA VERSKA REVIIJA - Izdaja ga Slovensko dušno pastirstvo

Direktor: mons. dr. Jure Rode - Urednik: arh. Jure Vombergar -

Članica uredniškega odbora: Metka Mizerit - Tehnični urednik:

Stane Snoj - Grafično oblikovanje: Rozka Snoj - Ramón L. Falcón

4158, C1407GSR Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4636-0841

- Fax: +54-11-4636-2421 - E-mail: dusno_pastirstvo@ciudad.com.ar -

Registro de la Propiedad Intelectual N° 90.877 - Tisk: Talleres Gráficos

VILKO S.R.L. - EE.UU. 425 - C1101AAI Buenos Aires, Argentina - Tel:

+54-11-4362-7215 - E-mail: info@vilko.com.ar

POVERJENIKI: ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires. - ZDA: Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA - ITALIJA: Trst: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia - Gorica: Riva Piazzuta 18, 34170 Gorizia, Italia. - AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

NAROČNINA: ARGENTINA: po raznašalcih: \$75; po pošti: \$95 - BARILOCHE: \$85 - OBMEJNE DRŽAVE: 90 dol; brez Stezic: 65 dol - AMERIKA: 110 dol; brez Stezic: 75 dol - EVROPA: €100; brez Stezic: €70 - OSTALE DRŽAVE: 120 dol; brez Stezic: 80 dol - Pošiljanje po več izvodov skupaj zniža poštno stroške - Denarna nakazila na bančni (ne osebni) ček na ime: Jorge Rode, Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires, Argentina

Marija nas poučuje in vabi

k molitvi rožnega venca - Lojze

Kukovica 97

Nameni Apostolata molitve 98

Dominik Savio - Silvester Čuk 100

Smisel zgodovine in stvarstva

- Tomáš Špidlík 101

Božje usmiljenje, posebej do

umirajočih - Lojze Kukovica 102

Iz dnevnika svete sestre Favstine

Kowalske 103

Posvetitev škofa mons. Lojzeta

Urbanča - Jožejka Debeljak

Žakelj 106

Preučuj svojo vero -

Pierre-Lambert Goossens 110

Zakaj se je pomembno zavestno

odrekat? - Danijel Devetak 110

Vprašujete - odgovarjamo - Lojze

Kukovica 112

Satanizem in vampirizem - Drago

Ocvirk 113

Japonci čutijo očarljivost

evharistije - Marta Allevato 114

Škof Hnilica - papežev zaupnik

in zagovornik Medžugorja -

Jože Žakelj 115

Nadzorovana miselnost -

Eric Tomas 116

Kaj se dogaja z jeziki svetovnega

juga? - Pietro Mariano Benni 117

Polje, kdo bo tebe ljubil... -

Ernest Hirschegger 118

100 let gospe Kristine Žigart, roj.

Glinšek 120

Leto brez sonca - Marko Kremžar.. 121

Duhovno življenje je objavilo 124

Iz naše kronike - Metka Mizerit 125

Božičnica na Slovenski pristavi v Castelarju – Foto Matjaž Čeč

Igra "Drevesa umirajo stoje", ki jo je gledališka skupina Pristava predstavljala v Sloveniji.

Zgoraj in desno: Novačenje igralcev za nogometno ekipo Zedinjene Slovenije v Mendosi. Foto Marko Vombergar

Nogometna ekipa Zedinjene Slovenije v Buenos Airesu, igre, navijači in prijatelji.

Foto Marko Vombergar

